

Warszawa, dnia 17 lutego 2017 r.

Poz. 283

OBWIESZCZENIE
MARSZAŁKA SEJMU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 9 lutego 2017 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

1. Na podstawie art. 16 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 296 i 1579) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2015 r. poz. 1100), z uwzględnieniem zmian wprowadzonych:

- 1) ustawą z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1893),
 - 2) ustawą z dnia 13 kwietnia 2016 r. o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 544),
 - 3) ustawą z dnia 7 lipca 2016 r. o zmianie ustawy o działach administracji rządowej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1250),
 - 4) ustawą z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1579),
 - 5) ustawą z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1948),
 - 6) ustawą z dnia 2 grudnia 2016 r. o wyposażeniu morskim (Dz. U. z 2017 r. poz. 32),
 - 7) ustawą z dnia 14 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 60)
- oraz zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem 8 lutego 2017 r.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia tekst jednolity ustawy nie obejmuje:

- 1) art. 71 i art. 77 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1893), które stanowią:

„Art. 71. Wnioski złożone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie:

- 1) art. 10 ust. 1 i art. 49 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1,
- 2) art. 18 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2,
- 3) art. 35 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 8,
- 4) art. 75ab ust. 1 i art. 83a ust. 3 ustawy zmienianej w art. 9,
- 5) art. 5 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 13,
- 6) art. 16 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 15,
- 7) art. 5 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 16,

- 8) art. 16 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 18,
- 9) art. 12 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 19,
- 10) art. 16 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 20,
- 11) art. 19 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 21,
- 12) art. 39g ust. 4 ustawy zmienianej w art. 22,
- 13) art. 24 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 23,
- 14) art. 14 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 24,
- 15) art. 95a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 25,
- 16) art. 17 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 26,
- 17) art. 48 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 28,
- 18) art. 28 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 29,
- 19) art. 17 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 30,
- 20) art. 22 ust. 3 i art. 31 ust. 10b ustawy zmienianej w art. 31,
- 21) art. 57 ust. 3 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 32,
- 22) art. 26 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 33,
- 23) art. 26 ust. 2 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 34,
- 24) art. 4 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 35,
- 25) art. 10 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 36,
- 26) art. 6 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 40,
- 27) art. 21 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 42,
- 28) art. 10 ust. 1 i art. 20 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 43,
- 29) art. 35 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 1a ustawy zmienianej w art. 44,
- 30) art. 6 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 45,
- 31) art. 4 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 47,
- 32) art. 49 ust. 1, art. 54 ust. 1, art. 56 ust. 1, art. 57 ust. 1, art. 62a ust. 1 i art. 81 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 48,
- 33) art. 28 ust. 4, art. 85 ust. 4 i art. 115 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 51,
- 34) art. 19 ust. 4 ustawy zmienianej w art. 52,
- 35) art. 20 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 53,
- 36) art. 76 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 55,
- 37) art. 122 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 56,
- 38) art. 50 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 57

– uznaje się za wnioski złożone zgodnie z wymogami ustaw wymienionych w pkt 1–38 w brzmieniu dotychczasowym.”

„Art. 77. Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 8 pkt 1 i 2, art. 22 pkt 1, art. 27 oraz art. 58 pkt 1, które wchodzi w życie w dniu następującym po dniu ogłoszenia.”;

- 2) odnośnika nr 1 oraz art. 6–12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 544), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża:

- dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/29/UE z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku wyrobów pirotechnicznych (Dz. Urz. UE L 178 z 28.06.2013, str. 27),

- dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/28/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do udostępniania na rynku i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. Urz. UE L 96 z 29.03.2014, str. 1),
- dyrektywę wykonawczą Komisji 2014/58/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiającą, zgodnie z dyrektywą 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, system identyfikowalności wyrobów pirotechnicznych (Dz. Urz. UE L 115 z 17.04.2014, str. 28).”

„Art. 6. 1. Świadczenia badania typu WE i certyfikaty wydane przez jednostki notyfikowane w procedurze oceny zgodności materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują ważność.

2. Świadczenia badania typu WE i certyfikaty wydane przez jednostki notyfikowane w procedurze oceny zgodności wyrobów pirotechnicznych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują ważność.

Art. 7. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, wprowadzone do obrotu przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i spełniające wymagania określone w przepisach ustawy zmienianej w art. 1, w dotychczasowym brzmieniu, mogą być nadal udostępniane na rynku.

Art. 8. 1. Wyroby pirotechniczne, wprowadzone do obrotu przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i spełniające wymagania określone w przepisach ustawy zmienianej w art. 1, w dotychczasowym brzmieniu, mogą być nadal udostępniane na rynku.

2. Wyroby pirotechniczne do pojazdów, w tym wyroby pirotechniczne w formie części zamiennych, spełniające wymagania ustawy określone w przepisach ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu obowiązującym przed dniem 4 lipca 2013 r., mogą być nadal udostępniane na rynku.

Art. 9. 1. Pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują moc w zakresie określonym w tych pozwoleniach.

2. Pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub używanie wyrobów pirotechnicznych wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują moc w zakresie określonym w tych pozwoleniach.

3. W przypadku, gdy przedsiębiorca posiadający pozwolenie na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego zamierza wytwarzać materiały wybuchowe metodą *in situ*, jest wymagane uzyskanie nowego pozwolenia rozszerzającego zakres dotychczasowego pozwolenia o wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ*.

Art. 10. 1. Do postępowań w sprawie wydania pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do postępowań w sprawie wydania zgody na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub amunicji wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 11. Przepis art. 62zm ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się od dnia 17 października 2016 r.

Art. 12. Ustawa wchodzi w życie z dniem 20 kwietnia 2016 r.”;

- 3) art. 62 ustawy z dnia 7 lipca 2016 r. o zmianie ustawy o działach administracji rządowej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1250), który stanowi:

„Art. 62. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 58 ust. 2 i art. 59 ust. 2, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.”;

- 4) odnośnika nr 1 oraz art. 131 i art. 142 ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1579), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa służy stosowaniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylającego dyrektywę 1999/93/WE (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 73).”

„Art. 131. Bezpieczny podpis elektroniczny weryfikowany za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu w rozumieniu ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 262, z 2014 r. poz. 1662 oraz z 2015 r. poz. 1893) jest kwalifikowanym podpisem elektronicznym w rozumieniu niniejszej ustawy.”

„Art. 142. Ustawa wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 22, art. 24–26 i art. 96 pkt 4 w zakresie zmienianego art. 20a ust. 1 pkt 1, które wchodzi w życie z dniem 29 września 2018 r.”;

- 5) art. 159, art. 162 ust. 1, art. 190 ust. 3 i 4, art. 191 i art. 260 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1948), które stanowią:

„Art. 159. Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2016 r. poz. 720 i 1165);
- 2) ustawa z dnia 21 czerwca 1996 r. o urzędach i izbach skarbowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 578 oraz z 2016 r. poz. 1810);
- 3) ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1799);
- 4) ustawa z dnia 10 lipca 2015 r. o administracji podatkowej (Dz. U. poz. 1269, 1513 i 2184 oraz z 2016 r. poz. 394 i 905).”

Art. 162. „1. Ustanawia się organy Krajowej Administracji Skarbowej:

- 1) Szefa Krajowej Administracji Skarbowej;
- 2) dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej;
- 3) dyrektora izby administracji skarbowej;
- 4) naczelnika urzędu celno-skarbowego.”

Art. 190. „3. Mienie Skarbu Państwa będące w dyspozycji Izby Celnej w Katowicach oraz nieruchomości znajdujące się w trwałym zarządzie Izby Celnej w Katowicach, użytkowane przez Centrum Informacji Służby Celnej, stają się mieniem w dyspozycji oraz nieruchomościami w trwałym zarządzie Krajowej Informacji Skarbowej.

4. Mienie Skarbu Państwa będące w dyspozycji izb celnych i urzędów kontroli skarbowej oraz nieruchomości znajdujące się w trwałym zarządzie izb celnych i urzędów kontroli skarbowej stają się mieniem w dyspozycji oraz nieruchomościami w trwałym zarządzie właściwych miejscowo izb administracji skarbowej.

Art. 191. Mienie Skarbu Państwa będące w dyspozycji ministra właściwego do spraw finansów publicznych i urzędów kontroli skarbowej oraz nieruchomości znajdujące się w trwałym zarządzie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, użytkowane przez wywiad skarbowy w celu realizacji ustawowych zadań, stają się mieniem w dyspozycji oraz nieruchomościami w trwałym zarządzie odpowiednio Szefa Krajowej Administracji Skarbowej oraz urzędów celno-skarbowych użytkowanym przez wyodrębnione komórki organizacyjne urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych podlegające Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej oraz przez wyodrębnione komórki organizacyjne urzędów celno-skarbowych, w których funkcjonariusze wykonują czynności operacyjno-rozpoznawcze.”

„Art. 260. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 marca 2017 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 1, art. 4 pkt 1 i pkt 11 lit. c i d, lit. e w zakresie § 12 i 13 oraz lit. f, art. 11, art. 13, art. 27, art. 38 pkt 39 lit. a tiret drugie, pkt 65 lit. a, pkt 68 lit. a w zakresie pkt 1, pkt 76 lit. b tiret drugie, art. 119, art. 148, art. 160 ust. 2 i 3, art. 162 ust. 1 pkt 1, art. 164, art. 165 ust. 1, 2 i 6, art. 178, art. 190 ust. 1, art. 201 ust. 1 i art. 259 ust. 1, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia;
 - 2) art. 150, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2017 r.;
 - 3) art. 4 pkt 12, art. 163 pkt 3, art. 168, art. 172 pkt 6 oraz art. 192 ust. 1–4, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2018 r.”;
- 6) odnośnika nr 1 oraz art. 38 i art. 39 ustawy z dnia 2 grudnia 2016 r. o wyposażeniu morskim (Dz. U. z 2017 r. poz. 32), które stanowią:

„¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/90/UE z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie wyposażenia morskiego i uchylającą dyrektywę Rady 96/98/WE (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 146).”

„Art. 38. Traci moc ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o wyposażeniu morskim (Dz. U. poz. 899, z 2011 r. poz. 1368 oraz z 2016 r. poz. 542).

Art. 39. Ustawa wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.”;

7) art. 369 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 60), który stanowi:

„Art. 369. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 września 2017 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 1, art. 116–219, art. 314, art. 326–336, art. 347, art. 348, art. 358 i art. 359, które wchodzi w życie po upływie 3 dni od dnia ogłoszenia;
- 2) art. 4 pkt 9, 12, 14 lit. a, art. 15 pkt 26, pkt 29 lit. a w zakresie art. 22 ust. 1 pkt 3a, pkt 48, 49, pkt 54 w zakresie art. 36a ust. 14 i pkt 114 w zakresie art. 71d, art. 66 pkt 1, art. 80, art. 111 pkt 2, art. 113 pkt 2, art. 115, art. 220–223, art. 225–313, art. 315–325, art. 349–357 i art. 360–368, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia;
- 3) art. 15 pkt 118 lit. f i h oraz pkt 123 lit. m, które wchodzi w życie z dniem 1 lutego 2017 r.;
- 4) art. 15 pkt 31, pkt 32 w zakresie art. 22ac ust. 1, art. 22ae ust. 2, art. 22ak ust. 1 i art. 85b ust. 2 i 5, pkt 33–43, pkt 44 w zakresie art. 22ar i art. 22at ust. 1 pkt 1, pkt 46, 47 i 120, art. 105 i art. 337–346, które wchodzi w życie z dniem 15 lutego 2017 r.;
- 5) art. 4 pkt 5, 10 i 11, które wchodzi w życie z dniem 1 marca 2017 r.;
- 6) art. 224, który wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2017 r.;
- 7) art. 66 pkt 3, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.”.

Marszałek Sejmu: *M. Kuchciński*

Załącznik do obwieszczenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej
Polskiej z dnia 9 lutego 2017 r. (poz. 283)

USTAWA

z dnia 21 czerwca 2002 r.

o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1.²⁾ Ustawa określa:

- 1) zasady wydawania oraz cofania pozwoleń na:
 - a) nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub
 - b) wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ*;
- 2) zasady używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego;
- 3) zasady przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i kontroli przemieszczania tych materiałów, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych;
- 4) klasyfikację wprowadzanych do obrotu wyrobów pirotechnicznych oraz ograniczenia z niej wynikające;
- 5) obowiązki podmiotów gospodarczych związane z wprowadzaniem do obrotu lub udostępnianiem na rynku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, w tym wyrobów pirotechnicznych, a także z wytwarzaniem materiałów wybuchowych metodą *in situ*;
- 6) obowiązki jednostek notyfikowanych związane z przydzielaniem numerów rejestracyjnych identyfikujących wyroby pirotechniczne;
- 7) organy nadzoru rynku prowadzące kontrole i postępowania w sprawach materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz wyrobów pirotechnicznych;
- 8) obowiązek znakowania plastycznych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Art. 2. 1. Przepisy ustawy stosuje się do przedsiębiorców i jednostek naukowych, z wyłączeniem jednostek naukowych będących jednostkami organizacyjnymi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej albo Policji.

2. Przepisy ustawy stosuje się także do osób zagranicznych i przedsiębiorców zagranicznych w zakresie przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

3.³⁾ Przepisów ustawy nie stosuje się do materiałów wybuchowych nabywanych, przechowywanych, przemieszczanych i używanych przez Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Biuro Ochrony Rządu, Policję, Służbę Więzienną, Straż Graniczną, Służbę Celną oraz przez armie obcych państw przebywające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3.⁴⁾ Przepisów ustawy nie stosuje się do materiałów wybuchowych nabywanych, przechowywanych, przemieszczanych i używanych przez Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Biuro Ochrony Rządu, Policję, Służbę Więzienną, Straż Graniczną, Służbę Celno-Skarbową oraz przez armie obcych państw przebywające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Rady 93/15/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie harmonizacji przepisów dotyczących wprowadzania do obrotu i kontroli materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. Urz. WE L 121 z 15.05.1993, str. 20, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 12, str. 58, z późn. zm.).

²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o zmianie ustawy o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 544), która weszła w życie z dniem 20 kwietnia 2016 r.

³⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 4.

⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 68 pkt 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1948), która wejdzie w życie z dniem 1 marca 2017 r.

4. Przepisów ustawy nie stosuje się do materiałów wybuchowych nabywanych, przechowywanych, przemieszczanych i używanych przez zagranicznych funkcjonariuszy biorących udział we wspólnej operacji, o której mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 295).

5.⁵⁾ Przepisów ustawy, z wyjątkiem art. 6, art. 9 ust. 9, art. 27 ust. 2, art. 37–41, art. 63 i art. 64, nie stosuje się do amunicji.

Art. 2a.⁶⁾ Przepisów rozdziałów 5d–5f nie stosuje się do:

- 1) wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do niehandlowego wykorzystania w realizacji zadań:
 - a) Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, o których mowa w art. 3 ust. 1–2b ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1534 i 2138 oraz z 2017 r. poz. 60),
 - b) Policji, o których mowa w art. 1 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2016 r. poz. 1782, 1948 i 1955 oraz z 2017 r. poz. 60),
 - c) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, o których mowa w art. 5 i art. 6 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1897, 1948 i 1955 oraz z 2017 r. poz. 60),
 - d) Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służby Wywiadu Wojskowego, o których mowa w art. 5 i art. 6 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1318, 1955 i 2138),
 - e) Centralnego Biura Antykorupcyjnego, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1310, 1948, 1955 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 60),
 - f) Biura Ochrony Rządu, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 16 marca 2001 r. o Biurze Ochrony Rządu (Dz. U. z 2016 r. poz. 552, 904, 960 i 1250 oraz z 2017 r. poz. 60),
 - g) Straży Granicznej, o których mowa w art. 1 ust. 2–2b ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1643, 1948 i 1955 oraz z 2017 r. poz. 60),
 - h)⁷⁾ Służby Celnej, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1799 i 1948),
 - h)⁸⁾ **Krajowej Administracji Skarbowej, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1947 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 88),**
 - i) Służby Więziennej, o których mowa w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2016 r. poz. 713, 904, 960, 1250 i 2149 oraz z 2017 r. poz. 60),
 - j) Państwowej Straży Pożarnej, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2016 r. poz. 603 i 960 oraz z 2017 r. poz. 60);
- 2) wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do niehandlowego wykorzystania przez armie obcych państw przebywające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 23 września 1999 r. o zasadach pobytu wojsk obcych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz zasadach ich przemieszczania się przez to terytorium (Dz. U. z 2016 r. poz. 1108 i 2138);
- 3)⁹⁾ wyposażenia morskiego, o którym mowa w ustawie z dnia 2 grudnia 2016 r. o wyposażeniu morskim (Dz. U. z 2017 r. poz. 32);
- 4) wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do wykorzystania w przemyśle lotniczym;
- 5) kapiszonów przeznaczonych specjalnie do zabawek, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz. U. poz. 542, 1228 i 1579), dotyczących zasadniczych wymagań dla zabawek.

⁵⁾ Dodany przez art. 1 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁶⁾ Dodany przez art. 1 pkt 3 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁷⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 8.

⁸⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 68 pkt 2 ustawy, o której mowa w odnośniku 4.

⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 30 ustawy z dnia 2 grudnia 2016 r. o wyposażeniu morskim (Dz. U. z 2017 r. poz. 32), która weszła w życie z dniem 6 stycznia 2017 r.

Art. 2b.⁶⁾ 1. W sprawach dotyczących akredytacji, autoryzacji i notyfikacji jednostek notyfikowanych stosuje się przepisy rozdziałów 4 i 5 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

2. W sprawach dotyczących funkcjonowania systemu nadzoru rynku, kontroli i postępowań administracyjnych w systemie nadzoru rynku oraz współpracy między organami nadzoru rynku a organami celnymi stosuje się przepisy rozdziału 7 i art. 96 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku.

Art. 2c.⁶⁾ W przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, w tym wyrobów pirotechnicznych, spełniających wymagania norm zharmonizowanych lub części norm zharmonizowanych uznaje się, że te materiały i wyroby, spełniają wymagania bezpieczeństwa określone w przepisach wydanych na podstawie art. 2g, objęte tymi normami lub ich częściami.

Art. 2d.⁶⁾ 1. Deklaracja zgodności stwierdza, że wykazano spełnienie wymagań określonych w ustawie. Jeżeli zastosowanie ma ustawa i akty unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego, sporządza się pojedynczą deklarację zgodności zawierającą wszystkie informacje konieczne do zidentyfikowania aktów unijnego prawodawstwa harmonizacyjnego, do którego deklaracja się odnosi, wraz ze wskazaniem miejsc ich publikacji.

2. Deklarację zgodności tłumaczy na język polski podmiot gospodarczy, który wprowadził do obrotu lub udostępnił na polskim rynku materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego lub wyrób pirotechniczny, jeżeli została ona sporządzona w innym języku.

3. Deklaracja zgodności musi być zgodna z aktualnym stanem prawnym i faktycznym.

4. Przez sporządzenie i podpisanie deklaracji zgodności producent przyjmuje na siebie odpowiedzialność za zgodność materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami ustawy.

Art. 2e.⁶⁾ 1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w tym wyroby pirotechniczne, wprowadzane do obrotu lub udostępniane na rynku powinny spełniać wymagania ustawy.

2. Domniemywa się, że materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, w tym wyrób pirotechniczny, na którym umieszczono oznakowanie CE i dla którego sporządzono dokumentację potwierdzającą spełnienie wymagań, jest zgodny z wymaganiami ustawy.

Art. 2f.⁶⁾ 1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w tym wyroby pirotechniczne, poddaje się ocenie zgodności.

2. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych, poddaje się, w zależności od potrzeb, jednej z następujących procedur oceny zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 2g ust. 1:

- 1) badanie typu UE (moduł B) oraz, w zależności od wyboru producenta, jeden z następujących modułów:
 - a) zgodność z typem w oparciu o wewnętrzną kontrolę produkcji oraz nadzorowaną kontrolę wyrobów w losowych odstępach czasu (moduł C2),
 - b) zgodność z typem w oparciu o zapewnienie jakości procesu produkcji (moduł D),
 - c) zgodność z typem w oparciu o zapewnienie jakości wyrobu (moduł E),
 - d) zgodność z typem w oparciu o weryfikację wyrobu (moduł F);
- 2) zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową (moduł G).

3. Wyroby pirotechniczne poddaje się, w zależności od potrzeb, jednej z następujących procedur oceny zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 2g ust. 2:

- 1) badanie typu UE (moduł B) oraz, w zależności od wyboru producenta, jeden z następujących modułów:
 - a) zgodność z typem w oparciu o wewnętrzną kontrolę produkcji oraz nadzorowaną kontrolę wyrobów w losowych odstępach czasu (moduł C2),
 - b) zgodność z typem w oparciu o zapewnienie jakości procesu produkcji (moduł D),
 - c) zgodność z typem w oparciu o zapewnienie jakości wyrobu (moduł E);
- 2) zgodność w oparciu o weryfikację jednostkową (moduł G);
- 3) zgodność oparta na pełnym zapewnieniu jakości (moduł H) w zakresie dotyczącym wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F4.

Art. 2g.⁶⁾ 1. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, w odniesieniu do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego:

- 1) wymagania bezpieczeństwa dotyczące projektowania i wytwarzania tych materiałów,
- 2) procedury oceny zgodności tych materiałów z zastosowaniem modułów w tych procedurach,
- 3) zakres dokumentacji technicznej tych materiałów,
- 4) elementy deklaracji zgodności dla tych materiałów

– uwzględniając w szczególności rodzaj i stopień zagrożeń stwarzanych przez te materiały, potrzebę zapewnienia identyfikacji i identyfikowalności tych materiałów oraz potrzebę zapewnienia użytkownikom tych materiałów informacji niezbędnych dla ich bezpiecznego użytkowania.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, w odniesieniu do wyrobów pirotechnicznych:

- 1) wymagania bezpieczeństwa dotyczące projektowania i wytwarzania tych wyrobów,
- 2) procedury oceny zgodności tych wyrobów z zastosowaniem modułów w tych procedurach,
- 3) zakres dokumentacji technicznej tych wyrobów,
- 4) wymagania dla etykiet umieszczanych na tych wyrobach,
- 5) elementy deklaracji zgodności dla tych wyrobów

– uwzględniając w szczególności rodzaj i stopień zagrożeń stwarzanych przez te wyroby, potrzebę zapewnienia identyfikowalności tych wyrobów oraz potrzebę zapewnienia użytkownikom tych wyrobów informacji niezbędnych dla ich bezpiecznego użytkowania.

Art. 3.¹⁰⁾ Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) amunicji – należy przez to rozumieć naboje wyposażone lub niewyposażone w materiały wybuchowe miotające pociski oraz ślepą amunicję, wykorzystywane w broni palnej i w broni artyleryjskiej przeznaczonej do użytku cywilnego;
- 2) bezpieczeństwie – należy przez to rozumieć zapobieganie wypadkom, a jeżeli mają one miejsce – ograniczanie ich skutków;
- 3) dokumencie wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych – należy przez to rozumieć dokument, o którym mowa w decyzji Komisji Europejskiej 2004/388/WE z dnia 15 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentu wewnątrzspółnotowego przemieszczenia materiałów wybuchowych (Dz. Urz. UE L 120 z 24.04.2004, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 34, str. 135);
- 4) dystrybutorze – należy przez to rozumieć osobę fizyczną albo prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, działającą w łańcuchu dostaw, niebędącą producentem ani importerem, która udostępnia materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w tym wyroby pirotechniczne, na rynku;
- 5) grupach zgodności – należy przez to rozumieć oznaczone literowo grupy zgodności materiałów i przedmiotów wybuchowych, określone w załączniku A;
- 6) importerze – należy przez to rozumieć:
 - a) osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania albo
 - b) osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, mającą siedzibę
– na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, która wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, w tym wyrób pirotechniczny, pochodzący z państwa trzeciego;
- 7) jednostkach naukowych – należy przez to rozumieć jednostki, o których mowa w art. 2 pkt 9 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. z 2016 r. poz. 2045, 1933 i 2260);
- 8) klasach materiałów niebezpiecznych – należy przez to rozumieć grupy materiałów i przedmiotów niebezpiecznych wydzielone na podstawie dominującego zagrożenia, określone w załączniku A;

¹⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 4 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

- 9) kodzie klasyfikacyjnym – należy przez to rozumieć symbol cyfrowo-literowy składający się z podklasy i litery grupy zgodności materiału i przedmiotu wybuchowego;
- 10) Konwencji – należy przez to rozumieć Konwencję w sprawie znakowania plastycznych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania, podpisaną w Montrealu dnia 1 marca 1991 r. (Dz. U. z 2007 r. poz. 948);
- 11) materiałach wybuchowych – należy przez to rozumieć substancje chemiczne stałe lub ciekłe albo mieszaniny substancji, zdolne do reakcji chemicznej z wytwarzaniem gazu o takiej temperaturze i ciśnieniu i z taką szybkością, że mogą powodować zniszczenia w otaczającym środowisku, a także wyroby wypełnione materiałem wybuchowym, zaliczane do klasy 1, o których mowa w załączniku A;
- 12) normie zharmonizowanej – należy przez to rozumieć normę zharmonizowaną w rozumieniu art. 2 pkt 1 lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1025/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie normalizacji europejskiej, zmieniającego dyrektywy Rady 89/686/EWG i 93/15/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/9/WE, 94/25/WE, 95/16/WE, 97/23/WE, 98/34/WE, 2004/22/WE, 2007/23/WE, 2009/23/WE i 2009/105/WE oraz uchylającego decyzję Rady 87/95/EWG i decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1673/2006/WE (Dz. Urz. UE L 316 z 14.11.2012, str. 12), której tytuł i numer zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
- 13) ocenie zgodności – należy przez to rozumieć proces wykazujący, że zostały spełnione wymagania bezpieczeństwa dotyczące materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego albo wyrobów pirotechnicznych;
- 14) oczyszczaniu terenów – należy przez to rozumieć działalność gospodarczą obejmującą poszukiwanie materiałów wybuchowych, wydobywanie, zabezpieczenie, zniszczenie albo unieszkodliwienie znalezionych materiałów wybuchowych na lądzie lub wodach śródlądowych, lub obszarach morskich;
- 15) odbiorcy – należy przez to rozumieć:
 - a) osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania albo
 - b) osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, mającą siedzibę – na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, która odbiera materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w tym amunicję, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych;
- 16) odzyskaniu – należy przez to rozumieć doprowadzenie do zwrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, w tym wyrobu pirotechnicznego, który został udostępniony użytkownikowi końcowemu;
- 17) organach nadzoru rynku – należy przez to rozumieć organy nadzoru rynku w rozumieniu ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku;
- 18) osobie zagranicznej – należy przez to rozumieć osobę zagraniczną, o której mowa w art. 5 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1829, 1948, 1997 i 2255);
- 19) oznakowaniu CE – należy przez to rozumieć oznakowanie CE w rozumieniu art. 2 pkt 20 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 765/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. ustanawiającego wymagania w zakresie akredytacji i nadzoru rynku odnoszące się do warunków wprowadzania produktów do obrotu i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 339/93 (Dz. Urz. UE L 218 z 13.08.2008, str. 30), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 765/2008”;
- 20) plastycznych materiałach wybuchowych – należy przez to rozumieć materiały wybuchowe w giętkiej lub elastycznej prasowanej postaci, których opis jest przedstawiony w części 1 ust. 1 „Opis materiałów wybuchowych” załącznika technicznego do Konwencji;
- 21) podklasach materiałów i przedmiotów niebezpiecznych – należy przez to rozumieć wydzielone w klasie 1 materiałów niebezpiecznych podklasy materiałów i przedmiotów wybuchowych o podobnym zachowaniu się przy spalaniu, deflagracji lub detonacji, określone w załączniku A;
- 22) podmiotach gospodarczych – należy przez to rozumieć w przypadku:
 - a) materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego – producenta, upoważnionego przedstawiciela, importera, dystrybutora oraz osobę fizyczną albo prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która zajmuje się magazynowaniem, używaniem, przemieszczaniem, przywozem, wywozem lub handlem takimi materiałami lub wyrobami zawierającymi takie materiały,
 - b) wyrobów pirotechnicznych – producenta, importera oraz dystrybutora;

- 23) producencie – należy przez to rozumieć osobę fizyczną albo prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która wytwarza materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w tym wyroby pirotechniczne, albo dla której te materiały lub wyroby zaprojektowano lub wytworzono i która oferuje je pod własną nazwą lub znakiem towarowym albo która wykorzystuje wytworzone materiały wybuchowe metodą *in situ*;
- 24) przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej;
- 25) przedsiębiorcy zagranicznym – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 5 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej;
- 26) przemieszczaniu – należy przez to rozumieć każde rzeczywiste przekazanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, w tym amunicji, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych, w ramach państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, z wyjątkiem przekazania w obrębie jednej i tej samej lokalizacji;
- 27) udostępnieniu na rynku – należy przez to rozumieć dostarczenie w ramach działalności gospodarczej, odpłatnie lub nieodpłatnie, materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, w tym wyrobu pirotechnicznego, w celu dystrybucji lub używania na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej;
- 28) umowie ADR – należy przez to rozumieć Umowę europejską dotyczącą międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzoną w Genewie dnia 30 września 1957 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 882);
- 29) unijnym prawodawstwie harmonizacyjnym – należy przez to rozumieć prawodawstwo, o którym mowa w art. 2 pkt 21 rozporządzenia (WE) nr 765/2008;
- 30) upoważnionym przedstawicielu – należy przez to rozumieć:
 - a) osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania albo
 - b) osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, mającą siedzibę
– na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, posiadającą pisemne pełnomocnictwo od producenta materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego do działania w jego imieniu w określonym zakresie;
- 31) używaniu – należy przez to rozumieć prowadzenie przez przedsiębiorców i jednostki naukowe wszelkich prac związanych ze stosowaniem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, w tym wyrobów pirotechnicznych;
- 32) wprowadzeniu do obrotu – należy przez to rozumieć udostępnienie materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub wyrobu pirotechnicznego po raz pierwszy na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej;
- 33) wycofaniu z obrotu – należy przez to rozumieć działanie, którego celem jest zapobieżenie udostępnieniu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, w tym wyrobu pirotechnicznego, na rynku w danym łańcuchu dostaw;
- 34) wymaganiach bezpieczeństwa – należy przez to rozumieć wymagania w zakresie cech materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz wyrobów pirotechnicznych, zasad ich projektowania i wytwarzania, a także właściwości użytkowych;
- 35) wyrobach pirotechnicznych – należy przez to rozumieć każdy wyrób zawierający materiały pirotechniczne, które są jedną z odmian materiałów wybuchowych, będące materiałem lub mieszaniną materiałów przewidzianych do wytwarzania ciepła, światła, dźwięku, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów w wyniku samopodtrzymującej, egzotermicznej reakcji chemicznej;
- 36) wyrobach pirotechnicznych do pojazdów – należy przez to rozumieć wyroby pirotechniczne będące elementami urządzeń bezpieczeństwa stosowanych w pojazdach, zawierających wyroby pirotechniczne wykorzystywane do uruchamiania tych lub innych urządzeń bezpieczeństwa;

- 37) wyrobach pirotechnicznych przeznaczonych do użytku teatralnego – należy przez to rozumieć wyroby pirotechniczne przeznaczone do wykorzystania na scenie wewnątrz lub na zewnątrz budynków, w tym w produkcji filmowej i telewizyjnej lub do podobnego użytku;
- 38) wyrobach pirotechnicznych widowiskowych – należy przez to rozumieć wyroby pirotechniczne przeznaczone do celów rozrywkowych;
- 39) wytwarzaniu materiałów wybuchowych metodą *in situ* – należy przez to rozumieć wytwarzanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorców na potrzeby własne dokonywane w miejscu użycia tych materiałów z przeznaczeniem do użycia bezpośrednio po wytworzeniu;
- 40) zabezpieczeniu – należy przez to rozumieć użycie środków zapobiegających wykorzystaniu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego niezgodnie z prawem lub w sposób zagrażający porządkowi publicznemu;
- 41) załączniku A – należy przez to rozumieć załącznik A do umowy ADR;
- 42) znakowaniu plastycznych materiałów wybuchowych – należy przez to rozumieć równomierne rozmieszczenie w plastycznym materiale wybuchowym materiału znakującego rozumianego jako jedna z substancji wymienionych w części 2 „Materiały znakujące” załącznika technicznego do Konwencji i dodanego w ilości wskazanej w tej części załącznika technicznego.

Art. 4. 1. W rozumieniu ustawy materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego są:

- 1) substancje i wyroby, które w toku procedury klasyfikacyjnej, o której mowa w załączniku A, zostały zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych,
- 2) materiały wybuchowe w stanie niewybuchowym ujęte w klasie 4.1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, jeżeli przez wysuszenie lub przemycie mogą być im przywrócone właściwości wybuchowe,
- 3) przedmioty ratownicze ujęte w klasie 9 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, jeżeli zawierają materiały i przedmioty wybuchowe zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych

– jeżeli są przeznaczone do celów cywilnych.

2. Materiał, co do którego istnieje uzasadnione przypuszczenie, że może mieć właściwości wybuchowe, lub wyrób wypełniony tym materiałem do czasu przeprowadzenia badań klasyfikacyjnych przez jednostki, o których mowa w ust. 3, uważa się za zaklasyfikowany wstępnie jako materiał wybuchowy.

3. Klasyfikacji substancji lub wyrobu jako materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego oraz nadania mu kodu klasyfikacyjnego dokonują jednostki organizacyjne upoważnione przez ministra właściwego do spraw gospodarki, na podstawie *art. 6 pkt 5 ustawy z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. poz. 1671, z późn. zm.¹¹⁾)¹²⁾*, do prowadzenia badań, klasyfikacji oraz określania warunków dopuszczania do przewozu materiałów niebezpiecznych klas 1, 4.1 i 9, wymienionych w załączniku A.

Art. 4a. 1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych oraz materiałów niebezpiecznych klasy 4.1, podlegają obowiązkowi:¹³⁾

- 1) posiadania numeru identyfikacyjnego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, zwanego dalej „numerem identyfikacyjnym”;
- 2) wpisu do rejestru materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zwanego dalej „rejestr”.

2. Organem właściwym w sprawach nadawania numeru identyfikacyjnego oraz prowadzenia rejestru jest Prezes Wyższego Urzędu Górniczego.

3. Z wnioskiem o nadanie numeru identyfikacyjnego występuje producent, jego upoważniony przedstawiciel lub importer materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.

4. Wniosek o nadanie numeru identyfikacyjnego zawiera:

- 1) nazwę i rodzaj materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 2) nazwę producenta materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego i jego siedzibę;
- 3) określenie zakresu używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.

¹¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. poz. 959, 962 i 1808, z 2005 r. poz. 757 i 1184, z 2006 r. poz. 1834, z 2007 r. poz. 1238 i 1381 oraz z 2011 r. poz. 622 i 1016.

¹²⁾ Ustawa utraciła moc z dniem 1 stycznia 2012 r. na podstawie art. 134 pkt 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. poz. 1367), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.

¹³⁾ Wprowadzenie do wyliczenia w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 5 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

5. Do wniosku o nadanie numeru identyfikacyjnego dołącza się dokumentację zawierającą następujące informacje wymagane do prawidłowego i bezpiecznego używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego:

- 1) dane techniczne materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 2) parametry materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego mające wpływ na bezpieczeństwo jego używania i bezpieczeństwo powszechne;
- 3) instrukcje bezpiecznego używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 4) warunki używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.

6. Nadanie numeru identyfikacyjnego następuje poprzez wydanie świadectwa nadania numeru identyfikacyjnego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, zwanego dalej „świadectwem identyfikacyjnym”.

7. Świadectwo identyfikacyjne zawiera datę jego wydania, numer identyfikacyjny oraz informację o zakresie używania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.

8. Wydanie świadectwa identyfikacyjnego stanowi podstawę do wpisania do rejestru.

9. Wykreślenie z rejestru następuje na wniosek podmiotu wymienionego w ust. 3.

10. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór wniosku o nadanie numeru identyfikacyjnego,
- 2) wzór numeru identyfikacyjnego,
- 3) wzór świadectwa identyfikacyjnego,
- 4) sposób prowadzenia rejestru

– biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz zapewnienia możliwości jednoznacznej identyfikacji każdego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego pozostającego w obrocie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a także umożliwienie pozyskiwania informacji przez zainteresowanych o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Art. 5. Przy nabywaniu, przechowywaniu i używaniu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także prowadzeniu prac badawczych przy ich użyciu należy zapewnić bezpieczeństwo życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

Art. 6. Zasady wydawania i cofania pozwoleń na nabywanie oraz przechowywanie amunicji określają przepisy ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576, z 2013 r. poz. 829, z 2014 r. poz. 295, z 2015 r. poz. 1505 oraz z 2016 r. poz. 1948 i 1954).

Art. 7. Zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego określają przepisy ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1017, z późn. zm.¹⁴⁾).

Art. 7a. 1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego przechowuje się w pomieszczeniach spełniających wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Do przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, stosuje się przepisy art. 115 oraz przepisy wydane na podstawie art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1131 i 1991 oraz z 2017 r. poz. 60 i 202).

Art. 8. Nabywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, z zastrzeżeniem art. 9 ust. 7, jest dozwolone od przedsiębiorcy posiadającego koncesję na obrót tymi materiałami.

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1650, z 2015 r. poz. 1893, z 2016 r. poz. 544, 1579 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 60.

Rozdział 2

Zasady wydawania i cofania pozwoleń na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub na wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ*¹⁵⁾

Art. 9. 1.¹⁶⁾ Nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ* wymaga uzyskania pozwolenia na nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanie materiałów wybuchowych metodą *in situ*, zwanego dalej „pozwoleniem”.

1a.¹⁷⁾ Zmiana zakresu pozwolenia wymaga uzyskania nowego pozwolenia.

2. Nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub używanie wyrobów pirotechnicznych, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. a.

3. Przedsiębiorca może nabywać i przechowywać materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego bez uzyskania pozwolenia lub ich używać, jeżeli:

- 1) posiada koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych lub obrót tymi materiałami;
- 2) rodzaj nabywanych, przechowywanych lub używanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego odpowiada rodzajowi materiałów wybuchowych określonych w koncesji;
- 3) posiada pomieszczenia magazynowe spełniające wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 4) zatrudnia osoby spełniające wymagania, o których mowa w art. 19, w zakresie dostępu do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

3a.¹⁸⁾ Przedsiębiorca może wytwarzać materiały wybuchowe metodą *in situ* bez uzyskania pozwolenia, jeżeli posiada koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych lub obrót tymi materiałami i zatrudnia osoby spełniające wymagania, o których mowa w art. 19, w zakresie dostępu do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

4. O terminie podjęcia działalności gospodarczej w zakresie nabywania, przechowywania lub używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, o której mowa w ust. 3, przedsiębiorca jest obowiązany zawiadomić pisemnie wojewodę właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy.

5. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 4, przedsiębiorca dołącza opinię potwierdzającą możliwość spełnienia warunków określonych w przepisach, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 5. Opinia powinna zawierać ocenę bezpieczeństwa procesów technologicznych przewidywanych do realizacji oraz występujących w tych procesach surowców, produktów i gotowych wyrobów, a także ocenę bezpieczeństwa urządzeń technologicznych.

6. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie nabywania, przechowywania lub używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, o której mowa w ust. 3, jest obowiązany spełniać wymagania określone w art. 18 ust. 1 pkt 1 i 3–8.

7. Przedsiębiorca posiadający pozwolenie, uznając za zbędne posiadane materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, może je zbyć przedsiębiorcy posiadającemu pozwolenie lub koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych lub obrót tymi materiałami po uzyskaniu na ich zbycie zgody wojewody właściwego ze względu na swoją siedzibę lub dyrektora okręgowego urzędu górniczego, o którym mowa w art. 164 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze, właściwego ze względu na siedzibę zakładu górniczego albo zakładu wykonującego roboty geologiczne, a dla przedsiębiorców wykonujących powierzone im roboty strzałowe w ruchu zakładu górniczego albo zakładu wykonującego roboty geologiczne – właściwego ze względu na siedzibę przedsiębiorcy, zwanego dalej „dyrektorem okręgowego urzędu górniczego”, wyrażonej w drodze decyzji.

8. (uchylony)

9. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia identyfikacji wyrobów pirotechnicznych i amunicji, dla potrzeb obrotu materiałami wybuchowymi i ich kontroli, biorąc pod uwagę bezpieczeństwo użytkowników.

¹⁵⁾ Tytuł rozdziału w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 6 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

¹⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 7 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

¹⁷⁾ Dodany przez art. 1 pkt 7 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

¹⁸⁾ Dodany przez art. 1 pkt 7 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

Art. 10. 1. Pozwolenie wydaje, odmawia wydania lub cofa wojewoda właściwy ze względu na siedzibę przedsiębiorcy lub jednostki naukowej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Pozwolenie dla:

- 1) przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie:
 - a) robót geologicznych,
 - b) wydobywania kopalin ze złóż,
 - c) podziemnego bezzbiornikowego magazynowania substancji, podziemnego składowania odpadów oraz podziemnego składowania dwutlenku węgla,
 - 2) przedsiębiorców wykonujących powierzone im roboty strzałowe w ruchu zakładu górniczego albo zakładu
- wydaje, odmawia jego wydania lub je cofa dyrektor okręgowego urzędu górniczego.

2a. (uchylony)

3. Do dyrektora okręgowego urzędu górniczego stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozdziału dotyczące wojewody.

4. Przed wydaniem pozwolenia wojewoda zasięga opinii właściwego miejscowo komendanta wojewódzkiego Policji.

5. Jeżeli roboty strzałowe w ruchu zakładu górniczego albo zakładu będą wykonywane przez przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, uzyskanie pozwolenia przez:

- 1) przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 – wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tych samych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 2;
- 2) tego przedsiębiorcę – wyłącza obowiązek uzyskania pozwolenia w zakresie tych samych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez przedsiębiorcę, o którym mowa w ust. 2 pkt 1.

Art. 11. 1. Pozwolenia udziela się:

- 1) przedsiębiorcy będącemu osobą fizyczną, który:
 - a)¹⁹⁾ posiada co najmniej wykształcenie średnie,
 - a)²⁰⁾ **posiada co najmniej wykształcenie średnie lub średnie branżowe,**
 - b) ma pełną zdolność do czynności prawnych,
 - c) nie wykazuje zaburzeń psychicznych, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2016 r. poz. 546, 960 i 1245), oraz istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego,
 - d) nie był skazany prawomocnym orzeczeniem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe oraz nie toczy się przeciwko niemu postępowanie w sprawie o takie przestępstwo lub wykroczenie,
 - e) nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych, prowadzonego przez Krajowy Rejestr Sądowy,
 - f) udokumentował możliwość spełnienia warunków technicznych i organizacyjnych, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 4, poprzez dołączenie opinii, o której mowa w art. 12,
 - g) zatrudnia osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 19, w zakresie dostępu do materiałów wybuchowych;
- 2) przedsiębiorcy innemu niż osoba fizyczna.

2. Pozwolenia udziela się przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli:

- 1) nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych, prowadzonego przez Krajowy Rejestr Sądowy;
- 2) udokumentował możliwość spełnienia warunków technicznych i organizacyjnych, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 4, poprzez dołączenie opinii, o której mowa w art. 12;
- 3) zatrudnia osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 19, w zakresie dostępu do materiałów wybuchowych.

3. Wymagania, o których mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio do jednostek naukowych.

¹⁹⁾ W tym brzmieniu obowiązuje do wejścia w życie zmiany, o której mowa w odnośniku 20.

²⁰⁾ Ze zmianą wprowadzoną przez art. 45 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 60), która wejdzie w życie z dniem 1 września 2017 r.

Art. 12. 1. Opinia, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. f oraz ust. 2 pkt 2, powinna dotyczyć rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej albo naukowej i rodzaju prowadzonych prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, z uwzględnieniem towarzyszących temu zagrożeń. Opinia ta powinna zawierać ocenę:

- 1) prawidłowości lokalizacji, konstrukcji i wyposażenia obiektów produkcyjnych albo służących prowadzeniu działalności naukowej, magazynowych, socjalnych, pomocniczych, środków i urządzeń przeznaczonych do przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, biorąc pod uwagę zagrożenia;
- 2) przydatności posiadanych przez wnioskodawcę terenów przeznaczonych pod obiekty, o których mowa w pkt 1;
- 3) bezpieczeństwa procesów technologicznych przewidywanych do realizacji oraz występujących w tych procesach surowców, produktów i gotowych wyrobów;
- 4) bezpieczeństwa urządzeń technologicznych.

1a. Opinia, o której mowa w ust. 1, nie jest wymagana w przypadku wydawania pozwoleń na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przedsiębiorcom wykonującym działalność gospodarczą, o której mowa w art. 10 ust. 2.

2. Opinię, o której mowa w ust. 1, wydaje się na koszt ubiegającego się o nią przedsiębiorcy albo jednostki naukowej.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, instytucje wydające opinię, biorąc pod uwagę ich potencjał naukowo-badawczy.

Art. 13. 1. Osoby, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 oraz art. 19, są obowiązane przedstawić raz na 5 lat aktualne orzeczenie lekarskie i psychologiczne stwierdzające brak zaburzeń, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. c.

2. Osoby, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1, przedstawiają orzeczenie lekarskie i psychologiczne organowi wydającemu pozwolenie, a osoby określone w art. 19 – pracodawcy.

3. Opłatę za badanie ponosi osoba badana. Za badania pracowników, przeprowadzane w trakcie zatrudnienia, opłatę ponosi pracodawca.

4. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres badań psychiatrycznych i psychologicznych, którym są obowiązane poddać się osoby, o których mowa w ust. 1;
- 2) warunki i tryb:
 - a) odwoływania się od orzeczeń lekarskich i psychologicznych,
 - b) uzyskiwania i utraty uprawnień do przeprowadzania badań przez lekarzy i psychologów,
 - c) wydawania orzeczeń lekarskich i psychologicznych;
- 3) kwalifikacje lekarzy i psychologów, upoważnionych do przeprowadzania badań lekarskich i psychologicznych;
- 4) sposób postępowania z dokumentacją związaną z badaniami oraz wzory stosowanych dokumentów;
- 5) maksymalne stawki opłat za badania.

5. W rozporządzeniu należy uwzględnić kwalifikacje lekarzy i psychologów odpowiednie do rodzaju badań, a także konieczność przedstawienia stanu zdrowia psychicznego osób, o których mowa w ust. 1, oraz okoliczność, że stawki opłat, o których mowa w ust. 4 pkt 5, powinny zapewnić pokrycie kosztów przeprowadzonych badań.

Art. 14. 1. Wniosek o wydanie pozwolenia powinien zawierać:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania;
- 2)²¹⁾ dane osobowe przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1, w przypadku przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2, albo jednostki naukowej – członków organu zarządzającego, prokurentów i pełnomocników, zawierające imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia i numer PESEL, a w przypadku osoby posiadającej obywatelstwo innego państwa – serię i numer paszportu oraz adres miejsca zamieszkania;

²¹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 8 lit. a tiret pierwsze ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

- 2a)²²⁾ numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, o ile przedsiębiorca taki numer posiada, oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 3) określenie celu nabycia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, warunków i miejsca ich przechowywania, a także zakresu prac, do jakich będą one używane;
- 4) określenie rodzaju i ilości materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jakie mogą być nabywane lub przechowywane w okresie roku;
- 4a)²³⁾ określenie rodzaju i ilości wytwarzanych materiałów wybuchowych metodą *in situ*.
- 5) (uchylony)
2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć następujące dokumenty:
- 1) określające formę prawną wnioskodawcy, w szczególności statut lub umowę;
- 2) (uchylony)
- 3) oświadczenie wskazujące osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 2, a także oświadczenia tych osób o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych;
- 4) zaświadczenie albo oświadczenie o niekaralności, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. d);
- 5) odpis albo oświadczenie o braku wpisu w rejestrze dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego;
- 6) orzeczenie lekarskie i psychologiczne w zakresie, o jakim mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. c);
- 7) opinię, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. f) oraz ust. 2 pkt 2);
- 8) zaświadczenie komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, stwierdzające, że obiekty budowlane i urządzenia techniczne, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 i 4, spełniają wymagania określone odpowiednio w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i ochronie środowiska.

2a. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 8, nie jest wymagane, jeżeli wniosek dotyczy przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w podziemnych składach przedsiębiorcy wykonującego działalność gospodarczą, o której mowa w art. 10 ust. 2.

2b. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2 pkt 4 i 5, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

3. Wnioskodawca może dołączyć do wniosku o udzielenie pozwolenia także inne dokumenty mogące mieć istotne znaczenie dla rozpatrzenia wniosku.

4. Wojewoda może zażądać od wnioskodawcy innych dokumentów niż określone w ust. 2 lub dodatkowych informacji uzupełniających, jeżeli w toku postępowania o wydanie pozwolenia okaże się, że ze względu na obronność, bezpieczeństwo państwa lub inny ważny interes publiczny są one niezbędne do rozpatrzenia wniosku.

5.²⁴⁾ Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie pozwolenia, uwzględniając obowiązek zawarcia w nim informacji, o których mowa w ust. 1, oraz mając na celu ujednoczenie i ułatwienie poprawnego sporządzenia wniosku.

Art. 15. 1. Pozwolenie, o którym mowa w art. 9 ust. 1, zawiera:

- 1) datę i podstawę prawną jego wydania;
- 2) oznaczenie wnioskodawcy, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania;
- 3) określenie celu nabycia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także zakresu prac, do jakich będą one używane;

²²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 24 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1893), która weszła w życie z dniem 19 maja 2016 r.

²³⁾ Dodany przez art. 1 pkt 8 lit. a tiret drugie ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

²⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 8 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

4)²⁵⁾ określenie rodzajów materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzanych materiałów wybuchowych metodą *in situ*, przez podanie ich nazw przewozowych i numerów rozpoznawczych ustalonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz kodów klasyfikacyjnych, określonych w załączniku A;

5) określenie miejsca ich przechowywania.

2. Pozwolenie wydaje się na czas nieokreślony.

2a. Przedsiębiorca i kierownik jednostki naukowej są obowiązani zawiadomić organ, który wydał pozwolenie, o zmianie danych zawartych w pozwoleniu, w terminie 7 dni od dnia zaistnienia tych zmian.

2b.²⁶⁾ W przypadku zmiany danych, o których mowa w ust. 1 pkt 2, organ dokonuje zmiany pozwolenia.

3. Do postępowania w sprawie wydania pozwolenia stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, 868, 996, 1579 i 2138).

Art. 16. Wojewoda zawiadamia o wydaniu pozwolenia oraz o jego cofnięciu ministra właściwego do spraw gospodarki, a także właściwego ze względu na siedzibę wnioskodawcy komendanta wojewódzkiego Policji, komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska oraz okręgowego inspektora pracy. O odmowie wydania pozwolenia wojewoda zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 16a. Dyrektor okręgowego urzędu górniczego zawiadamia o wydaniu pozwolenia oraz jego cofnięciu ministra właściwego do spraw gospodarki, a także właściwego ze względu na siedzibę wnioskodawcy oraz siedzibę zakładu górniczego albo zakładu wykonującego roboty geologiczne, wojewodę, komendanta wojewódzkiego Policji, komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska oraz okręgowego inspektora pracy. O odmowie wydania pozwolenia dyrektor okręgowego urzędu górniczego zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 17. 1. Wojewoda odmawia wydania pozwolenia:

- 1) jeżeli wnioskodawca nie spełnia warunków, o których mowa w art. 11;
- 2) ze względu na zagrożenie dla obronności, bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub środowiska;
- 3) ze względu na ważny interes publiczny;
- 4) gdy przedsiębiorstwo wnioskodawcy znajduje się w likwidacji lub toczy się wobec niego postępowanie upadłościowe, z wyjątkiem gdy wnioskodawcą jest przedsiębiorca albo dotychczasowy przedsiębiorca, o którym mowa w art. 10 ust. 2;
- 5) jeżeli wnioskodawcy cofnięto w ciągu ostatnich 5 lat pozwolenie z przyczyn określonych w ust. 2.

2. Wojewoda cofa pozwolenie, jeżeli wnioskodawca:

- 1) przestał spełniać warunki określone w art. 11;
- 2) naruszył warunki określone w pozwoleniu;
- 3) stwarza zagrożenie dla obronności, bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub środowiska;
- 4) nie usunął w wyznaczonym terminie uchybień stwierdzonych w trakcie kontroli, o której mowa w art. 22 ust. 1.

3. Odmowa wydania lub cofnięcie pozwolenia wymaga uzasadnienia.

4. Od decyzji wojewody o wydaniu, odmowie wydania lub cofnięciu pozwolenia przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw gospodarki, a od decyzji dyrektora okręgowego urzędu górniczego – do Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego.

Rozdział 2a

Zasady używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

Art. 18. 1. Przedsiębiorca, kierownik jednostki naukowej, którym wydano pozwolenie, są obowiązani:

- 1) przestrzegać zasad bezpiecznego prowadzenia prac przy użyciu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz podczas oczyszczania terenów, określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 1d;

²⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 9 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

²⁶⁾ Dodany przez art. 1 pkt 9 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

- 2) przestrzegać warunków określonych w pozwoleniu;
- 3) zapewnić stały nadzór nad osobami mającymi dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego;
- 4) dysponować obiektami lub urządzeniami dostosowanymi do charakteru prac prowadzonych z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub terenami przeznaczonymi do wzniesienia tych obiektów lub urządzeń, z zastrzeżeniem ust. 1a;
- 5) zapewnić bezpieczne przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub materiałów wybuchowych znalezionych podczas oczyszczania terenów, zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym albo wydanych na podstawie art. 21 ust. 4;
- 6)²⁷⁾ prowadzić ewidencję nabytych, zużytych, przechowywanych, przemieszczanych i zbytych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub znalezionych i zniszczonych materiałów wybuchowych podczas wykonywania działalności gospodarczej w zakresie oczyszczania terenów wraz ze wskazaniem nazwy producenta oraz kodu alfanumerycznego, w rozumieniu art. 23a ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, tego materiału;
- 7) na bieżąco oceniać i dokumentować stopień ryzyka związanego z prowadzeniem prac przy użyciu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także posiadać dokumentację obiektów i urządzeń, o których mowa w pkt 4;
- 8) przechowywać dokumentację, o której mowa w pkt 6 i 7, przez co najmniej 10 lat, licząc od ostatniego dnia roku kalendarzowego, w którym transakcja została dokonana, nawet jeżeli w międzyczasie zaprzestali wykonywania działalności gospodarczej albo naukowej, oraz udostępniać ją na żądanie właściwych organów.

1a. Przedsiębiorca nieposiadający obiektów do przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego spełniających wymagania określone w przepisach, o których mowa w ust. 1 pkt 4, dołącza oświadczenie o nieposiadaniu tych obiektów, z wyłączeniem przedsiębiorców, o których mowa w art. 9 ust. 3.

1b. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1a, otrzymuje pozwolenie na nabywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego bez prawa ich magazynowania.

1c. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego nabywane, przemieszczane, przechowywane lub używane w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, ewidencjonuje się zgodnie z przepisami art. 115 oraz przepisami wydanymi na podstawie art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze.

1d.²⁸⁾ Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz podczas oczyszczania terenów w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej innej niż określona w art. 10 ust. 2 oraz wymagania techniczne i organizacyjne dotyczące prowadzenia tych prac, biorąc pod uwagę zapewnienie ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia i środowiska, z uwzględnieniem zróżnicowania charakteru wykonywanych prac i właściwości używanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

2.²⁹⁾ Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób i postać prowadzenia ewidencji, o której mowa w ust. 1 pkt 6, a także wzór tej ewidencji, uwzględniając konieczność zapewnienia:

- 1) pełnej rejestracji materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego nabytych, zużytych, przechowywanych, przemieszczanych i zbytych, a także materiałów wybuchowych znalezionych i zniszczonych podczas wykonywania działalności gospodarczej w zakresie oczyszczania terenów;
- 2) identyfikacji i identyfikowalności materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Art. 18a. Do używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w związku z wykonywaniem działalności gospodarczej, o której mowa w art. 10 ust. 2, stosuje się przepisy art. 115 oraz przepisy wydane na podstawie art. 120 ust. 2 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze.

²⁷⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 10 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

²⁸⁾ Ze zmianą wprowadzoną przez art. 23 ustawy z dnia 7 lipca 2016 r. o zmianie ustawy o działach administracji rządowej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1250), która weszła w życie z dniem 31 sierpnia 2016 r.

²⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 10 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

Art. 19. Przedsiębiorca, kierownik jednostki naukowej umożliwiając dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego osobie, która:

- 1) ukończyła 21 lat;
- 2) zdała egzamin, o którym mowa w art. 20;
- 3) nie wykazuje zaburzeń psychicznych, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego;
- 4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne przeciwko bezpieczeństwu państwa, porządkowi publicznemu, życiu lub zdrowiu ludzi albo mieniu;
- 5) posiada nienaganną opinię wydaną przez komendanta powiatowego (miejskiego) Policji właściwego dla miejsca zamieszkania.

Art. 19a. 1. Osoba, o której mowa w art. 19, jest obowiązana przedłożyć odpowiednio przedsiębiorcy albo kierownikowi jednostki naukowej przed przystąpieniem do pracy, a następnie dostarczać co trzy lata:

- 1) zaświadczenie albo oświadczenie o niekaralności;
- 2) opinię, o której mowa w art. 19 pkt 5.

2. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, przepis art. 14 ust. 2b stosuje się odpowiednio.

Art. 20. 1. Osoba, o której mowa w art. 19, jest obowiązana odbyć szkolenie i zdać egzamin przed komisją kwalifikacyjną. Osoba, która zdała egzamin, otrzymuje zaświadczenie potwierdzające jej przygotowanie zawodowe.

1a. Przed odbyciem szkolenia i przystąpieniem do egzaminu osoba, której przedsiębiorca albo kierownik jednostki naukowej umożliwia dostęp do wyrobów pirotechnicznych w związku z realizacją publicznych pokazów pirotechnicznych o charakterze imprez masowych, jest obowiązana potwierdzić swoją praktykę zawodową w zakresie realizacji tych pokazów.

2. Członków komisji kwalifikacyjnej powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw gospodarki.

3. Za przeprowadzenie szkolenia oraz egzaminu pobierana jest opłata.

4. Opłatę wnosi pracodawca kierujący osobę, o której mowa w art. 19, na szkolenie, o którym mowa w ust. 1.

5. Opłata, o której mowa w ust. 3, powinna zapewnić pokrycie kosztów przeprowadzania szkolenia oraz egzaminu.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość opłaty, o której mowa w ust. 3;
- 2) rodzaje dokumentów potwierdzających praktykę zawodową, o której mowa w ust. 1a;
- 3) zakres i program szkolenia;
- 4) zakres i sposób przeprowadzenia egzaminu oraz wzory zaświadczeń potwierdzających przygotowanie zawodowe;
- 5) podmioty upoważnione do prowadzenia szkolenia.

W rozporządzeniu należy uwzględnić w szczególności zróżnicowany charakter szkolenia, biorąc pod uwagę charakter i rodzaj wykonywanej pracy.

6a. Zaświadczenia potwierdzające przygotowanie zawodowe, o których mowa w ust. 1, są ważne przez 5 lat, po upływie których osoby mające dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego są obowiązane odbyć ponownie szkolenie i zdać egzamin.

7. Przepisów art. 19 pkt 2 nie stosuje się do osób, które posiadają kwalifikacje określone w *ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze*³⁰⁾.

Art. 21. 1. W przypadku konieczności prowadzenia prac przy użyciu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego poza terenem przedsiębiorstwa lub jednostki naukowej, przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej zawiadamia o tym komendanta powiatowego (miejskiego) Policji właściwego dla miejsca prowadzenia tych prac.

2. W zawiadomieniu należy wskazać zakres i termin rozpoczęcia oraz zakończenia prac, o których mowa w ust. 1, teren, na którym będą prowadzone prace, a także sposób jego zabezpieczenia przed dostępem osób nieupoważnionych.

³⁰⁾ Obecnie ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1131 i 1991 oraz z 2017 r. poz. 60 i 202), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2012 r., na podstawie art. 225 tej ustawy.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego lub materiały wybuchowe znalezione w trakcie oczyszczania terenów mogą być przechowywane, przez czas niezbędny do przeprowadzenia prac, w tymczasowym magazynie zlokalizowanym w sposób zapewniający bezpieczeństwo ludzi, mienia i środowiska oraz zabezpieczonym przed dostępem osób nieupoważnionych.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki, określi, w drodze rozporządzenia, sposób przechowywania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub znalezionych w trakcie oczyszczania terenów w tymczasowym magazynie, o którym mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę zapewnienie ochrony życia i zdrowia ludzi, mienia i środowiska oraz uwzględniając zróżnicowanie zagrożeń dla otoczenia ze względu na właściwości przechowywanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub znalezionych w trakcie oczyszczania terenów.

Art. 22. 1. Przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej w zakresie przestrzegania obowiązków, o których mowa w art. 18 ust. 1 i art. 21 ust. 1, podlega kontroli wojewody.

2. Kontrolę przeprowadza zespół kontrolny, zwany dalej „zespołem”, powoływany na czas kontroli przez wojewodę.

3. W skład zespołu wojewoda może powołać biegłych i ekspertów, za ich zgodą.

4. Wojewoda, powołując zespół, wyznacza jego kierownika, który koordynuje przebieg czynności kontrolnych oraz sporządza protokół pokontrolny.

5. Czynności kontrolne wykonuje się na podstawie upoważnienia wydanego przez wojewodę, w obecności kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej, a w razie nieobecności tych osób, w obecności przywołanego świadka.

6. Wojewoda może, po zakończeniu kontroli lub w trakcie jej trwania, wezwać przedsiębiorcę lub kierownika jednostki badawczej do usunięcia w wyznaczonym terminie stwierdzonych uchybień.

7. Wojewoda może upoważnić do przeprowadzenia kontroli, o której mowa w ust. 1, inny organ administracji, wskazując zakres kontroli. Przepisy ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 3

Zasady i kontrola przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

Art. 23. 1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, mogą być przemieszczane tylko na zasadach określonych w niniejszym rozdziale, z zastrzeżeniem ust. 1a.

1a. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do wyrobów pirotechnicznych.

2. Przepis ust. 1 nie narusza zasad przewozu materiałów niebezpiecznych poszczególnymi rodzajami środków transportu, określonych w przepisach:

- Konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym, podpisanej w Chicago dnia 7 grudnia 1944 r. (ICAO – Dz. U. z 1959 r. poz. 212, z późn. zm.³¹⁾), ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2016 r. poz. 605, 904, 1361 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 60),
- Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w Genewie dnia 30 września 1957 r.,
- Regulaminu międzynarodowego przewozu kolejami towarów niebezpiecznych (RID), stanowiącego załącznik C do Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF), sporządzonej w Bernie dnia 9 maja 1980 r. (Dz. U. z 2007 r. poz. 674 i 675, z 2009 r. poz. 1318 oraz z 2011 r. poz. 804, 805 i 1073),
- Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu, 1974, sporządzonej w Londynie dnia 1 listopada 1974 r. (Dz. U. z 2016 r. poz. 869 i 2029 oraz z 2017 r. poz. 142), ustawy z dnia 18 września 2001 r. – Kodeks morski (Dz. U. z 2016 r. poz. 66) oraz ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2016 r. poz. 281 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 32 i 60),
- ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1458, z 2015 r. poz. 1690 i 1960 oraz z 2016 r. poz. 1954),
- ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1834, 1948 i 1954),

ani zasad transportu podlegającego obowiązkowej ochronie na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1432 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 60).

³¹⁾ Zmiany wymienionej konwencji zostały ogłoszone w Dz. U. z 1959 r. poz. 214, z 1963 r. poz. 137 i 138, z 1969 r. poz. 210 i 211, z 1976 r. poz. 130, 131, 188 i 189, z 1984 r. poz. 199 i 200, z 2000 r. poz. 446 i 447, z 2002 r. poz. 527 i 528, z 2003 r. poz. 700 i 701 oraz z 2012 r. poz. 368 i 370.

Art. 24.³²⁾ 1. Przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, państwami członkowskimi Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacją Szwajcarską wymaga uzyskania przez odbiorcę zgody ministra właściwego do spraw gospodarki.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje zgodę na okres 1 roku, na wniosek:

- 1) przedsiębiorcy albo kierownika jednostki naukowej – w formie decyzji, której integralną część stanowi dokument wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych;
- 2) osoby zagranicznej albo przedsiębiorcy zagranicznego – w formie decyzji oraz akceptacji na dokumencie wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych wydanym osobie zagranicznej albo przedsiębiorcy zagranicznemu przez właściwe władze kraju odbiorcy.

3. Kopię zgody, o której mowa w ust. 1, związanej z przemieszczaniem przez granicę państwową, minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) nazwę odbiorcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo numer identyfikacyjny używany w państwie siedziby albo zamieszkania, adres jego siedziby albo miejsca zamieszkania oraz jego dane kontaktowe wraz ze wskazaniem osoby do kontaktu;
- 2) nazwę dostawcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo numer identyfikacyjny używany w państwie siedziby albo zamieszkania, adres jego siedziby albo miejsca zamieszkania oraz jego dane kontaktowe;
- 3) informację, że odbiorca posiada:
 - a) pozwolenie albo koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych albo obrót tymi materiałami – w przypadku przedsiębiorcy albo kierownika jednostki naukowej albo
 - b) dokument wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych – w przypadku osoby zagranicznej albo przedsiębiorcy zagranicznego;
- 4) nazwę producenta oraz ilość przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, oraz sposób ich zabezpieczenia;
- 5) rodzaj przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez podanie nazw handlowych, numerów rozpoznawczych ustalonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz kodów klasyfikacyjnych określonych w załączniku A;
- 6) informacje o zgodności materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa stosowanymi przy wprowadzaniu ich do obrotu;
- 7) określenie środka transportu i trasy przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez wskazanie miejsca wyjazdu i miejsca przybycia oraz punktów wyjazdu i wjazdu do państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej;
- 8) daty wjazdu i wyjazdu – jeżeli są znane.

Art. 25.³²⁾ Do wniosku, o którym mowa w art. 24 ust. 2, należy dołączyć:

- 1) w przypadku gdy odbiorca jest przedsiębiorcą albo jednostką naukową – kopię pozwolenia albo koncesji na wytwarzanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego albo obrót tymi materiałami;
- 2) w przypadku gdy odbiorca jest osobą zagraniczną albo przedsiębiorcą zagranicznym – dokument wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych wydany w państwie jego siedziby albo miejsca zamieszkania;
- 3) kopię deklaracji zgodności dla materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Art. 25a.³³⁾ Wniosek, o którym mowa w art. 24 ust. 2, wraz z załącznikami może być złożony za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP, z tym że dokument wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych składa się wyłącznie w postaci papierowej.

³²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 11 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

³³⁾ Dodany przez art. 1 pkt 12 ustawy, o której mowa w odnośniku 2; w brzmieniu ustalonym przez art. 79 pkt 1 ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1579), która weszła w życie z dniem 7 października 2016 r.

Art. 26.³⁴⁾ W przypadku gdy weryfikacja dokumentu wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych nie jest możliwa lub jest znacznie utrudniona, minister właściwy do spraw gospodarki niezwłocznie informuje Komisję Europejską.

Art. 27.³⁴⁾ 1. Zgoda, o której mowa w art. 24 ust. 1, jest wydawana po pozytywnym zweryfikowaniu wniosku, o którym mowa w art. 24 ust. 2, oraz dokumentów określonych w art. 25.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie zgody na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz wzór wniosku o wydanie zgody na przemieszczanie amunicji, uwzględniając obowiązek zawarcia w nim odpowiednio elementów, o których mowa w art. 24 ust. 4 lub w art. 37 ust. 4, oraz mając na celu kompletność zawartych we wniosku informacji, ujednoczenie i ułatwienie poprawnego sporządzenia wniosku.

Art. 28.³⁴⁾ W decyzji, o której mowa w art. 24 ust. 2, określa się:

- 1) nazwę odbiorcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo numer identyfikacyjny używany w państwie siedziby albo zamieszkania, adres jego siedziby albo miejsca zamieszkania oraz jego dane kontaktowe wraz ze wskazaniem osoby do kontaktu;
- 2) nazwę dostawcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jego numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo numer identyfikacyjny używany w państwie siedziby albo zamieszkania, adres jego siedziby albo miejsca zamieszkania oraz jego dane kontaktowe;
- 3) informację, że odbiorca posiada:
 - a) pozwolenie albo koncesję na wytwarzanie materiałów wybuchowych albo obrót tymi materiałami – w przypadku przedsiębiorcy albo kierownika jednostki naukowej albo
 - b) dokument wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych – w przypadku osoby zagranicznej albo przedsiębiorcy zagranicznego;
- 4) nazwę producenta oraz ilość przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, oraz sposób ich zabezpieczenia;
- 5) rodzaj przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez podanie nazw handlowych, numerów rozpoznawczych ustalonych przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz kodów klasyfikacyjnych określonych w załączniku A;
- 6) informacje o zgodności materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa stosowanymi przy wprowadzaniu ich do obrotu;
- 7) określenie środka transportu i trasy przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez wskazanie miejsca wyjazdu i miejsca przybycia oraz punktów wyjazdu i wjazdu do państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej;
- 8) daty wjazdu i wyjazdu – jeżeli są znane.

Art. 29. 1.³⁵⁾ Minister właściwy do spraw gospodarki odmawia wydania zgody, o której mowa w art. 24 ust. 1, jeżeli:

- 1) wniosek, o którym mowa w art. 24 ust. 2, lub dokumenty, o których mowa w art. 25, nie zostały pozytywnie zweryfikowane;
- 2) uzyska informacje od właściwych organów o stwarzaniu przez wnioskodawcę zagrożenia dla obronności, bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub środowiska.

2.³⁵⁾ Zgodę, o której mowa w art. 24 ust. 1, cofa się jeżeli:

- 1) zostało cofnięte pozwolenie lub koncesja na wytwarzanie materiałów wybuchowych lub obrót tymi materiałami albo został cofnięty dokument wewnątrzspółnotowego przemieszczania materiałów wybuchowych;
- 2) uzyskano od właściwych organów informacje o stwarzaniu przez wnioskodawcę zagrożenia dla obronności, bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub środowiska.

3. Odmowa wydania zgody albo jej cofnięcie wymaga uzasadnienia.

³⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 13 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

³⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 14 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

4. Do postępowania w sprawie wydania, odmowy albo cofnięcia zgody stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

5.³⁶⁾ W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, minister właściwy do spraw gospodarki cofa wszystkie udzielone zgody, o których mowa w art. 24 ust. 1.

6.³⁶⁾ W przypadku gdy minister właściwy do spraw gospodarki cofa zgodę, o której mowa w art. 24 ust. 1, z uwagi na stworzenie przez wnioskodawcę zagrożenia dla obronności, bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub środowiska, informuje Komisję Europejską.

Art. 30. 1.³⁷⁾ Przewoźcy materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego jest obowiązany posiadać zgodę, o której mowa w art. 24 ust. 1, i okazywać ją na żądanie organów kontroli drogowej, celnej i granicznej.

2. Organy kontroli drogowej, celnej i granicznej, w przypadku gdy przewoźcy materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego nie posiada zgody albo przewozi materiały innego rodzaju lub w innej ilości niż określone w zgodzie, dokonują zatrzymania tych materiałów.

3. Organ, który dokonał zatrzymania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zawiadamia o tym niezwłocznie ministra właściwego do spraw gospodarki, a także właściwego konsula państwa, z którego materiały te zostały wysłane lub do którego są wysyłane.

4. Sposób zatrzymania i postępowania z materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego określają odrębne przepisy.

Art. 31. 1. Odbiorca materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i przewoźcy te materiały są obowiązani przechowywać zgodę przez okres nie krótszy niż ten, na który została ona wydana.

2.³⁸⁾ Odbiorca jest obowiązany okazywać zgodę, o której mowa w art. 24 ust. 1, na każde żądanie właściwych organów.

Art. 32.³⁹⁾ 1. Przemieszczający materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w przypadku gdy przemieszczanie tych materiałów będzie następować tranzytem przez państwa członkowskie Unii Europejskiej, państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederację Szwajcarską, jest obowiązany zawiadomić właściwe organy tych państw o zamiarze przemieszczania materiałów wybuchowych oraz uzyskać ich zgodę.

2. W przypadku gdy prawo państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej tego wymaga, odbiorca jest obowiązany przekazać informacje, o których mowa w art. 28, organowi właściwemu ze względu na siedzibę albo miejsce zamieszkania dostawcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego albo organowi państwa, przez które będzie następować przemieszczanie tranzytem tych materiałów.

Art. 33.³⁹⁾ 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje zgodę na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, które będzie następować tranzytem przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Przepisy art. 24 ust. 2–4, art. 25–26, art. 27 ust. 1 oraz art. 28–31 stosuje się odpowiednio.

Art. 34. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki, w przypadku poważnego zagrożenia obronności, bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa i porządku publicznego, w drodze decyzji może zakazać przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, określając czas trwania tego zakazu oraz rodzaj materiałów nim objętych.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki może nakazać zatrzymanie przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

3. Przepisy art. 30 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 1 i 2, podlega rygorowi natychmiastowej wykonalności.

5. Środki podjęte w przypadkach określonych w ust. 1 i 2 nie mogą stanowić jakiegokolwiek dyskryminacji któregoś z wysyłającego albo odbierającego, a także przewoźcego materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, oraz ukrytego ograniczenia w obrocie tymi materiałami.

6. Minister właściwy do spraw gospodarki zawiadamia niezwłocznie Komisję Europejską o podjętych środkach, o których mowa w ust. 1 i 2.

³⁶⁾ Dodany przez art. 1 pkt 14 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

³⁷⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 15 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

³⁸⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 16 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

³⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 17 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

Art. 35. Przewożący materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego oraz odbiorca tych materiałów są obowiązani udzielać właściwym organom państwa, z którego, do którego lub przez które są przemieszczane te materiały, na ich żądanie, wszelkich informacji dotyczących przemieszczanych materiałów i ich przemieszczania.

Art. 36. (uchylony)⁴⁰⁾

Art. 37.⁴¹⁾ 1. Przedsiębiorca przemieszczający amunicję przez granicę państwową, przed dokonaniem przemieszczenia, jest obowiązany uzyskać zgodę na przemieszczenie tej amunicji wydaną przez właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, z którego amunicja ma być przemieszczona.

2. W przypadku gdy amunicja znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, organem właściwym do wydania zgody jest minister właściwy do spraw gospodarki.

3. Zgody, o której mowa w ust. 1, udziela się na wniosek przedsiębiorcy.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) oznaczenie przedsiębiorcy sprzedającego lub przemieszczającego, kupującego lub będącego odbiorcą amunicji lub, w stosownych przypadkach, właściciela tej amunicji wraz ze wskazaniem ich adresu siedziby albo miejsca zamieszkania;
- 2) wskazanie adresu miejsca, do którego amunicja ma być przemieszczona;
- 3) określenie ilości amunicji, która ma być przemieszczona, oraz sposobu jej zabezpieczenia;
- 4) określenie rodzaju amunicji, która ma być przemieszczona, przez podanie numeru rozpoznawczego ustalonego przez Organizację Narodów Zjednoczonych oraz kodu klasyfikacyjnego określonego w załączniku A, a także informacje o kontroli przeprowadzonej zgodnie z umowami międzynarodowymi o wzajemnym uznawaniu znaków kontrolnych broni małokalibrowej;
- 5) określenie środka transportu i trasy przemieszczania amunicji przez wskazanie miejsca wyjazdu oraz punktów wyjazdu oraz wjazdu do państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej;
- 6) datę wysyłki i datę przybycia – jeżeli są znane.

5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 3, należy dołączyć:

- 1) kopię wydanej dla wnioskodawcy koncesji na wytwarzanie i obrót odpowiednimi rodzajami amunicji;
- 2) kopię dokumentu potwierdzającego uprawnienie odbiorcy amunicji do obrotu odpowiednimi rodzajami amunicji, wydane na podstawie przepisów obowiązujących w państwie jego siedziby albo miejsca zamieszkania.

6.⁴²⁾ Wniosek, o którym mowa w ust. 3, wraz z załącznikami może być złożony za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.

7. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje zgodę, o której mowa w ust. 1, po pozytywnym zweryfikowaniu wniosku oraz dokumentów, o których mowa w ust. 5.

8. Zgoda, o której mowa w ust. 1, powinna zawierać dane określone w ust. 4 oraz informacje o dokumentach, o których mowa w ust. 5.

Art. 38. 1.⁴³⁾ Zgodę, o której mowa w art. 37 ust. 2, minister właściwy do spraw gospodarki wydaje na okres 3 lat w formie decyzji.

2. Przepisy art. 29–31 stosuje się odpowiednio.

Art. 39. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje amunicji, której przemieszczanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie wymaga uzyskania jego zgody i może następować na podstawie zezwolenia udzielonego przez właściwy organ państwa, na którego terenie ta amunicja znajduje się, uwzględniając konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego.

⁴⁰⁾ Przez art. 1 pkt 18 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁴¹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 19 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁴²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 79 pkt 2 ustawy wymienionej jako druga w odnośniku 33.

⁴³⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 20 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

2.⁴⁴⁾ Minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje właściwym organom:

- 1) państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, na terytorium którego dokonano przemieszczenia amunicji, wszystkie użyteczne informacje związane z tym przemieszczeniem;
- 2) państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej informacje określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 1.

Art. 40.⁴⁵⁾ Minister właściwy do spraw gospodarki informuje o wydanych zgodach dotyczących przemieszczania amunicji właściwy organ państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, do którego będzie ona przemieszczona, lub państwa, przez terytorium którego amunicja będzie przemieszczona tranzytem, najpóźniej z chwilą rozpoczęcia przemieszczania amunicji.

Art. 41. Przepis art. 34 stosuje się odpowiednio do przemieszczania amunicji.

Rozdział 4
(uchylony)⁴⁶⁾

Rozdział 5
(uchylony)⁴⁶⁾

Rozdział 5a

Klasyfikacja wprowadzanych do obrotu wyrobów pirotechnicznych oraz ograniczenia z niej wynikające⁴⁷⁾

Art. 62a. (uchylony)⁴⁸⁾

Art. 62b. (uchylony)⁴⁸⁾

Art. 62c. 1. Producent dokonuje klasyfikacji wyrobów pirotechnicznych wprowadzanych do obrotu w zależności od sposobu ich używania, przeznaczenia i stopnia zagrożenia, w tym poziomu hałasu, w następujący sposób:⁴⁹⁾

- 1)⁵⁰⁾ wyroby pirotechniczne widowiskowe:
 - a) klasa F1: wyroby, które podczas działania charakteryzują się bardzo niskim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska, a także nieistotnym poziomem hałasu, przeznaczone do użytku w budynkach oraz na zamkniętym obszarze na zewnątrz budynków,
 - b) klasa F2: wyroby, które podczas działania charakteryzują się niskim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska, a także niskim poziomem hałasu, przeznaczone do użytku na zamkniętym obszarze na zewnątrz budynków,
 - c) klasa F3: wyroby, które podczas działania charakteryzują się średnim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska, a także nieszkodliwym dla zdrowia ludzi poziomem hałasu, przeznaczone do użytku na dużych, otwartych przestrzeniach na zewnątrz budynków,
 - d) klasa F4: wyroby, które podczas działania charakteryzują się wysokim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska, a także nieszkodliwym dla zdrowia ludzi poziomem hałasu, określane również jako wyroby pirotechniczne widowiskowe do zastosowań profesjonalnych, przeznaczone do obsługi i użytku wyłącznie przez osoby posiadające wiedzę specjalistyczną;
- 2) wyroby pirotechniczne przeznaczone do użytku teatralnego:
 - a) klasa T1: wyroby, które podczas działania charakteryzują się niskim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska,
 - b) klasa T2: wyroby przeznaczone do obsługi i użytku wyłącznie przez osoby posiadające wiedzę specjalistyczną;

⁴⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 21 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁴⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 22 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁴⁶⁾ Rozdział uchylony przez art. 1 pkt 23 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁴⁷⁾ Tytuł rozdziału w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 24 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁴⁸⁾ Przez art. 1 pkt 25 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁴⁹⁾ Wprowadzenie do wyliczenia w brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 26 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁵⁰⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 26 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

3)⁵¹⁾ pozostałe wyroby pirotechniczne:

- a) klasa P1: wyroby inne niż wyroby klas F1–F3 i T1, które podczas działania charakteryzują się niskim stopniem zagrożenia życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska,
- b) klasa P2: wyroby inne niż wyroby klas F4 i T2, przeznaczone do obsługi i użytku przez osoby posiadające wiedzę specjalistyczną.

2. Osobą posiadającą wiedzę specjalistyczną jest osoba, która uzyskała zaświadczenie potwierdzające przygotowanie zawodowe, o którym mowa w art. 20 ust. 1.

3. Jednostka notyfikowana potwierdza klasyfikację, o której mowa w ust. 1, w ramach dokonywania oceny zgodności.

Art. 62ca.⁵²⁾ 1. Wyroby pirotechniczne klasy P1 do pojazdów nie mogą być udostępniane na rynku, chyba że zostały zamontowane w pojeździe lub stanowią części zamienne do pojazdu.

2. Producenci, importerzy i dystrybutorzy udostępniają na rynku wyroby pirotechniczne klas F4, T2 i P2 wyłącznie osobom posiadającym wiedzę specjalistyczną, o których mowa w art. 62c ust. 2.

Art. 62d–62u. (uchylone)⁵³⁾

Rozdział 5b⁵⁴⁾

Obowiązki podmiotów gospodarczych związane z wprowadzaniem do obrotu lub udostępnianiem na rynku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz wytwarzaniem materiałów wybuchowych metodą *in situ*

Art. 62v. 1. Producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, z wyjątkiem wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*, jest obowiązany do:

- 1) zapewnienia, że materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został zaprojektowany i wytworzony zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 2) sporządzenia dokumentacji technicznej materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 3) zlecenia jednostce notyfikowanej przeprowadzenia procedury oceny zgodności zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 2g ust. 1;
- 4) w przypadku wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa, sporządzenia deklaracji zgodności i umieszczenia na tym materiale:
 - a) oznakowania CE w sposób widoczny, czytelny i trwały,
 - b) numeru identyfikacyjnego jednostki notyfikowanej zaangażowanej na etapie kontroli produkcji umieszczonego za oznakowaniem CE według wskazań tej jednostki, jeżeli numeru identyfikacyjnego nie umieściła wcześniej sama jednostka notyfikowana,
 - c) w stosownych przypadkach znaków wskazujących na szczególne zagrożenie lub zastosowanie materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 5) w przypadku gdy umieszczenie oznakowania, numeru lub znaków, o których mowa w pkt 4, nie jest możliwe ze względu na wielkość, kształt lub charakter materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, umieszczenia oznakowania, numeru lub znaków na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących;
- 6) umieszczenia na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego lub na jego opakowaniu jednoznacznego oznaczenia w rozumieniu art. 23a ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 7) w przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego o niskim stopniu zagrożenia, zamiast jednoznacznego oznaczenia w rozumieniu art. 23a ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, umieszczenia na materiale, a jeżeli nie jest to możliwe, na opakowaniu lub dokumentach towarzyszących, nazwy typu, numeru partii lub serii, lub innej informacji umożliwiającej identyfikację materiału oraz swojej nazwy, zarejestrowanej nazwy handlowej lub zarejestrowanego znaku towarowego, o ile taki posiada, i adresu siedziby albo miejsca zamieszkania; dane kontaktowe są podawane w języku polskim;

⁵¹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 26 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁵²⁾ Dodany przez art. 1 pkt 27 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁵³⁾ Przez art. 1 pkt 28 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁵⁴⁾ Rozdział dodany przez art. 1 pkt 29 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

- 8) w przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego transportowanych i dostarczanych bez opakowania lub na ciężarówkach z zamontowanymi pompami w celu bezpośredniego wyładowania do otworu strzałowego – umieszczenia na dokumentach towarzyszących oznakowania CE;
- 9) znakowania plastycznych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, z tym że znakowaniu nie podlegają plastyczne materiały wybuchowe przechowywane lub stosowane w sposób określony w części 1 ust. II lit. a–c załącznika technicznego do Konwencji;
- 10) dołączenia do materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, sporządzonych w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim;
- 11) stosowania procedury mającej na celu zapewnienie zgodności produkcji seryjnej materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa, w tym również w przypadku wprowadzenia zmian w projekcie i cechach charakterystycznych materiału, a także zmian w normach zharmonizowanych lub innych dokumentach określających wymagania techniczne, w odniesieniu do których jest deklarowana zgodność tego materiału;
- 12) przechowywania dokumentacji technicznej, o której mowa w pkt 2, oraz deklaracji zgodności, przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego;
- 13) w przypadku stwierdzenia, że wprowadzony do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie, niezwłocznego podjęcia środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego materiału lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;
- 14) niezwłocznego informowania organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został udostępniony, o materiałach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych materiałów z wymaganiami ustawy oraz o podjętych środkach naprawczych;
- 15) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami ustawy oraz współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarza ten materiał.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1–11, producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego wykonuje przed wprowadzeniem tego materiału do obrotu.

3. Producent wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* jest obowiązany do:

- 1) zapewnienia, że wytwarzany materiał wybuchowy metodą *in situ* będzie wytwarzany zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 2) sporządzenia dokumentacji technicznej wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*;
- 3) zlecenia jednostce notyfikowanej przeprowadzenia procedury oceny zgodności zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 2g ust. 1;
- 4) w przypadku wykazania zgodności wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* z wymaganiami bezpieczeństwa, sporządzenia deklaracji zgodności i umieszczenia oznakowania CE na dokumentach towarzyszących;
- 5) sporządzenia w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, uwzględniających specyfikę wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*;
- 6) przechowywania dokumentacji technicznej, o której mowa w pkt 2, oraz deklaracji zgodności, przez okres 10 lat od dnia wytworzenia materiału wybuchowego metodą *in situ*;
- 7) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* z wymaganiami ustawy.

4. Obowiązki, o których mowa w ust. 3 pkt 1–5, producent wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* wykonuje przed wytworzeniem tego materiału.

Art. 62w. 1. Upoważniony przedstawiciel producenta materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego działa na podstawie pisemnego pełnomocnictwa udzielonego przez producenta takiego materiału.

2. Pełnomocnictwo:

- 1) obejmuje co najmniej upoważnienie do:
 - a) przechowywania przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, z tym że przez okres 10 lat od dnia wytworzenia materiału wybuchowego metodą *in situ* deklaracji zgodności oraz dokumentacji technicznej,
 - b) udostępniania, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa,
 - c) podjęcia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń dla bezpieczeństwa, jakie stwarza materiał objęty pełnomocnictwem;
- 2) nie może upoważniać do:
 - a) zapewnienia w imieniu producenta, aby wprowadzany do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego oraz wytwarzany materiał wybuchowy metodą *in situ* został wytworzony zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa,
 - b) sporządzania dokumentacji technicznej, o której mowa w art. 62v ust. 1 pkt 2 i ust. 3 pkt 2.

Art. 62x. 1. Importer materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego jest obowiązany do:

- 1) wprowadzania do obrotu wyłącznie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego zgodnych z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 2) w przypadku stwierdzenia niezgodności z wymaganiami ustawy materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie, wprowadzenia do obrotu takiego materiału po zapewnieniu jego zgodności;
- 3) zapewnienia, że producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego:
 - a) przeprowadził procedurę oceny zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa i umieścił na tym materiale oznakowanie CE w sposób widoczny, czytelny i trwały,
 - b) sporządził dokumentację techniczną, o której mowa w art. 62v ust. 1 pkt 2,
 - c) dołączył do materiału wymagane dokumenty;
- 4) zapewnienia, że producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego umieścił na nim, a jeżeli nie jest to możliwe, na jego opakowaniu jednoznaczne oznaczenie w rozumieniu art. 23a ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 5) w przypadku materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego o niskim stopniu zagrożenia, zamiast jednoznacznego oznaczenia w rozumieniu art. 23a ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, zapewnienia umieszczenia na materiale wybuchowym, a jeżeli nie jest to możliwe, na opakowaniu lub dokumentach towarzyszących, nazwy typu, numeru partii lub serii, lub innej informacji umożliwiającej identyfikację materiału, zarejestrowanej nazwy handlowej lub zarejestrowanego znaku towarowego, o ile taki posiada, oraz nazwy i adresu siedziby albo miejsca zamieszkania producenta;
- 6) umieszczenia na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego swojej nazwy, adresu siedziby albo miejsca zamieszkania, a w przypadku o którym mowa w art. 62z, zarejestrowanej nazwy handlowej lub zarejestrowanego znaku towarowego, o ile taki posiada, w języku polskim; w przypadku gdy umieszczenie na materiale wybuchowym tych danych nie jest możliwe, umieszcza się je na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących;
- 7) zapewnienia dołączenia do materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, w języku polskim;
- 8) w przypadku stwierdzenia przed wprowadzeniem do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, że materiał ten jest niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa i stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa, albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie, poinformowania o takim materiale producenta oraz organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4;

- 9) zapewnienia, że w okresie, gdy ponosi odpowiedzialność za materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, warunki przechowywania i transportu tego materiału nie wpływały ujemnie na zgodność materiału z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 10) przechowywania kopii deklaracji zgodności oraz zapewnienia dostępności dokumentacji technicznej, przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, w celu udostępnienia tych dokumentów na żądanie organów nadzoru rynku;
- 11) w przypadku uznania, że wprowadzony do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie, podjęcia niezwłocznie koniecznych środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego materiału lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;
- 12) niezwłocznego informowania organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został udostępniony, o materiałach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych materiałów z wymaganiami ustawy oraz o środkach naprawczych podjętych w celu zapewnienia tej zgodności;
- 13) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa, a w przypadku stwierdzenia, że wprowadzony do obrotu materiał stwarza zagrożenie, współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarza ten materiał.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 3–7, importer materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego wykonuje przed wprowadzeniem tego materiału do obrotu.

Art. 62y. 1. Dystrybutor materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego działa z należytą starannością w odniesieniu do wymagań ustawy i jest obowiązany do:

- 1) sprawdzenia, że:
 - a) na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego albo na opakowaniu jednostkowym, lub dołączonych dokumentach, umieszczone zostało oznakowanie CE, w sposób widoczny, czytelny i trwały, oraz numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej,
 - b) do materiału wybuchowego zostały dołączone wymagane dokumenty,
 - c) do materiału wybuchowego została dołączona instrukcja obsługi oraz informacje dotyczące bezpieczeństwa, w języku polskim,
 - d) na materiale wybuchowym lub na jego opakowaniu umieszczone zostało jednoznaczne oznaczenie w rozumieniu art. 23a ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym albo informacja, że producent i importer spełnili wymagania, o których mowa w art. 62v ust. 1 pkt 7, a w przypadku, o którym mowa w art. 62z, informacje, o których mowa w art. 62x ust. 1 pkt 6;
- 2) w przypadku wystąpienia niezgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami bezpieczeństwa albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie, nieudostępniania na rynku materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego do czasu zapewnienia zgodności tego materiału;
- 3) zapewnienia, że w okresie, gdy ponosi odpowiedzialność za materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, warunki przechowywania i transportu tego materiału nie wpływały ujemnie na zgodność materiału z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 4) w przypadku uznania, że udostępniony na rynku materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie, podjęcia niezwłocznie koniecznych środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego materiału lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;
- 5) niezwłocznego informowania producenta lub importera oraz organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego został przez niego udostępniony, o materiałach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych materiałów z wymaganiami bezpieczeństwa oraz o środkach naprawczych podjętych w celu zapewnienia tej zgodności;

6) udostępniania, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego z wymaganiami ustawy oraz współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarzają materiały wprowadzone do obrotu niespełniające wymagań.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1, dystrybutor materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego wykonuje przed udostępnieniem tego materiału na rynku.

Art. 62z. W przypadku gdy importer lub dystrybutor wprowadza materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego pod własną nazwą lub znakiem towarowym, o ile taki posiada, lub modyfikuje materiał wybuchowy już znajdujący się w obrocie, w sposób mogący mieć wpływ na zgodność tego materiału z wymaganiami ustawy, podlega obowiązkowi producenta, o których mowa w art. 62v.

Art. 62za. Na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zc, podmioty gospodarcze muszą udostępnić dane pozwalające zidentyfikować każdy podmiot gospodarczy, który im dostarczył, lub każdy podmiot, któremu dostarczyły materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego, w przypadku, o którym mowa w art. 62v ust. 1 pkt 7 i 8. Informacje, o których mowa w zdaniu pierwszym, podmioty gospodarcze są obowiązane udostępnić w okresie 10 lat od dnia dostarczenia im lub dostarczenia przez te podmioty tego materiału.

Art. 62zb. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do wyrobów pirotechnicznych.

Rozdział 5c⁵⁴⁾

Organy nadzoru rynku prowadzące kontrole i postępowania w sprawach materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

Art. 62zc. 1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego wprowadzone do obrotu podlegają kontroli organów nadzoru rynku wymienionych w ust. 2 w zakresie spełniania przez te materiały wymagań, o których mowa w ustawie.

2. Kontrolę w zakresie, o którym mowa w ust. 1, prowadzą:

- 1) Prezes Wyższego Urzędu Górniczego – w zakresie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego stosowanych w górnictwie;
- 2) inspektorzy pracy – w zakresie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego stosowanych poza górnictwem.

3. Kontrolę w zakresie, o którym mowa w ust. 1, prowadzi się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, z tym że art. 75 ust. 3 tej ustawy stosuje się w przypadku stwierdzenia w wyniku kontroli przez organy nadzoru rynku, o których mowa w ust. 2, niezgodności polegających na naruszeniu obowiązków, o których mowa w art. 62v–62y.

4. Postępowania w sprawach wprowadzonych do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego niezgodnych z wymaganiami ustawy prowadzą, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku:

- 1) Prezes Wyższego Urzędu Górniczego – w zakresie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego stosowanych w górnictwie;
- 2) okręgowi inspektorzy pracy – w zakresie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego stosowanych poza górnictwem.

Art. 62zd. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do wyrobów pirotechnicznych.

Rozdział 5d⁵⁴⁾

Obowiązki podmiotów gospodarczych związane z wprowadzaniem do obrotu lub udostępnianiem na rynku wyrobów pirotechnicznych

Art. 62ze. 1. Producent wyrobu pirotechnicznego jest obowiązany do:

- 1) zapewnienia, że wyrób pirotechniczny został zaprojektowany i wytworzony zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 2) sporządzenia dokumentacji technicznej wyrobu pirotechnicznego;
- 3) zlecenia jednostce notyfikowanej przeprowadzenia procedury oceny zgodności zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 2g ust. 2;

- 4) w przypadku wykazania zgodności wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami bezpieczeństwa, sporządzenia deklaracji zgodności i umieszczenia na nim:
 - a) oznakowania CE w sposób widoczny, czytelny i trwały,
 - b) numeru identyfikacyjnego jednostki notyfikowanej zaangażowanej na etapie kontroli produkcji umieszczonego według wskazań tej jednostki, jeżeli numeru identyfikacyjnego nie umieściła wcześniej sama jednostka notyfikowana,
 - c) w stosownych przypadkach znaków wskazujących na szczególne zagrożenie lub zastosowanie wyrobu pirotechnicznego,
 - d) numeru rejestracyjnego identyfikującego wyrób oceniony pod względem zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa, przydzielonego przez jednostkę notyfikowaną;
- 5) umieszczenia na wyrobie pirotechnicznym etykiety, która spełnia wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 2g ust. 2 i zawiera w szczególności oznakowanie, numery i znaki, o których mowa w pkt 4, a także, jeżeli jest to możliwe, instrukcję obsługi oraz informacje dotyczące bezpieczeństwa;
- 6) w przypadku gdy umieszczenie etykiety, o której mowa w pkt 5, nie jest możliwe ze względu na wielkość, kształt lub charakter wyrobu pirotechnicznego, umieszczenia informacji, które powinny znajdować się na etykiecie na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących;
- 7) dołączenia do wyrobu pirotechnicznego instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, sporządzonych w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim, jeżeli nie zostały one umieszczone na etykiecie lub opakowaniu jednostkowym wyrobu pirotechnicznego;
- 8) stosowania procedury mającej na celu zapewnienie zgodności produkcji seryjnej wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami bezpieczeństwa, w tym również w przypadku wprowadzenia zmian w projekcie i cechach charakterystycznych wyrobu, a także zmian w normach zharmonizowanych lub innych dokumentach określających wymagania techniczne, w odniesieniu do których jest deklarowana zgodność tego wyrobu;
- 9) przechowywania dokumentacji technicznej, o której mowa w pkt 2, oraz deklaracji zgodności, przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu wyrobu pirotechnicznego;
- 10) w przypadku stwierdzenia, że wprowadzony do obrotu wyrób pirotechniczny jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie, niezwłocznego podjęcia środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego wyrobu lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;
- 11) niezwłocznego informowania organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których wyrób pirotechniczny został udostępniony, o wyrobach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych wyrobów z wymaganiami ustawy oraz o podjętych środkach naprawczych;
- 12) w przypadku zaistnienia podejrzenia stwarzania przez wyrób pirotechniczny zagrożenia, w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa ludzi, na uzasadnione żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl, przeprowadzenia badania próby wyrobów pirotechnicznych udostępnionych na rynku, a także analizy skarg oraz prowadzenia ewidencji skarg, wyrobów pirotechnicznych niezgodnych z wymaganiami oraz przypadków odzyskania wyrobu pirotechnicznego, a także informowania dystrybutorów o tego rodzaju działaniach;
- 13) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności wyrobu pirotechnicznego, z wymaganiami ustawy oraz współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarza ten wyrób;
- 14) prowadzenia rejestru numerów rejestracyjnych wyrobów pirotechnicznych przez siebie wyprodukowanych, uwzględniającego ich nazwę handlową, typ oraz podtyp – jeżeli występuje, a także miejsce produkcji;
- 15) przechowywania rejestru, o którym mowa w pkt 14, przez okres 10 lat od momentu wprowadzenia wyrobu pirotechnicznego do obrotu;
- 16) udostępniania informacji zawartych w rejestrze, o którym mowa w pkt 14, organom nadzoru rynku wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej oraz ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, na ich wniosek;

17)⁵⁵⁾ przekazania rejestru, o którym mowa w pkt 14, ministrowi właściwemu do spraw gospodarki w przypadku zakończenia działalności gospodarczej za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, w formacie ustalonym z ministrem właściwym do spraw gospodarki po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1–8, producent wyrobu pirotechnicznego wykonuje przed wprowadzeniem tego wyrobu do obrotu.

Art. 62zf. 1. Importer wyrobu pirotechnicznego jest obowiązany do:

- 1) wprowadzania do obrotu wyłącznie wyrobów pirotechnicznych zgodnych z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 2) w przypadku stwierdzenia niezgodności wyrobu pirotechnicznego albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie, wprowadzenia do obrotu takiego wyrobu po zapewnieniu jego zgodności;
- 3) zapewnienia, że producent tego wyrobu:
 - a) przeprowadził procedurę oceny zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa i umieścił na tym wyrobie oznakowanie CE w sposób widoczny, czytelny i trwały,
 - b) sporządził dokumentację techniczną, o której mowa w art. 62ze ust. 1 pkt 2,
 - c) dołączył do wyrobu wymagane dokumenty;
- 4) zapewnienia, że producent tego wyrobu umieścił na nim etykietę, spełniającą wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 2g ust. 2, a gdy nie jest to możliwe ze względu na wielkość, kształt lub charakter wyrobu pirotechnicznego, umieścił informacje, które powinny znajdować się na etykiecie, na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących;
- 5) zapewnienia dołączenia do wyrobu pirotechnicznego instrukcji obsługi oraz informacji dotyczących bezpieczeństwa, w języku polskim, jeżeli nie zostały one umieszczone na etykiecie lub opakowaniu jednostkowym wyrobu;
- 6) w przypadku stwierdzenia przed wprowadzeniem do obrotu wyrobu pirotechnicznego, że ten wyrób jest niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa i stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa, albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie, poinformowania o takim wyrobie producenta oraz organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl ust. 4;
- 7) zapewnienia, że w okresie, gdy ponosi odpowiedzialność za wyrób pirotechniczny, warunki przechowywania i transportu tego wyrobu nie wpływały ujemnie na zgodność wyrobu z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 8) przechowywania kopii deklaracji zgodności oraz zapewnienia dostępności dokumentacji technicznej, przez okres 10 lat od dnia wprowadzenia do obrotu wyrobu pirotechnicznego, w celu udostępnienia tych dokumentów na żądanie organów nadzoru rynku;
- 9) w przypadku uznania, że wprowadzony do obrotu wyrób pirotechniczny jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie, podjęcia niezwłocznie koniecznych środków naprawczych w celu zapewnienia zgodności tego wyrobu lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;
- 10) niezwłocznego informowania organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których wyrób pirotechniczny został udostępniony, o wyrobach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podawanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych wyrobów z wymaganiami ustawy oraz o środkach naprawczych podjętych w celu zapewnienia tej zgodności;
- 11) w przypadku zaistnienia podejrzenia stwarzania przez wyrób pirotechniczny zagrożenia, przeprowadzania, w celu ochrony zdrowia i bezpieczeństwa ludzi, na uzasadnione żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl, badania próby wyrobów pirotechnicznych udostępnionych na rynku, analizy skarg oraz prowadzenia ewidencji skarg, wyrobów pirotechnicznych niezgodnych z wymaganiami ustawy oraz przypadków odzyskania wyrobu pirotechnicznego, a także informowania dystrybutorów o tego rodzaju działaniach;
- 12) udostępnienia, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami bezpieczeństwa, a w przypadku stwierdzenia, że wprowadzony do obrotu wyrób stwarza zagrożenie, współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarza ten wyrób;
- 13) prowadzenia rejestru numerów rejestracyjnych wyrobów pirotechnicznych przez siebie importowanych, uwzględniającego ich nazwę handlową, typ oraz podtyp – jeżeli występuje, a także miejsce produkcji;

⁵⁵⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 79 pkt 3 ustawy wymienionej jako druga w odnośniku 33.

- 14) przechowywania rejestru, o którym mowa w pkt 13, przez okres 10 lat od momentu wprowadzenia wyrobu pirotechnicznego do obrotu;
- 15) udostępniania informacji zawartych w rejestrze, o którym mowa w pkt 13, organom nadzoru rynku wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej oraz ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, na ich wnioski;
- 16)⁵⁶⁾ przekazania rejestru, o którym mowa w pkt 13, ministrowi właściwemu do spraw gospodarki w przypadku zakończenia działalności gospodarczej za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, w formie ustalonej z ministrem właściwym do spraw gospodarki po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 3–5, importer wyrobu pirotechnicznego wykonuje przed wprowadzeniem tego wyrobu do obrotu.

Art. 62zg. 1. Dystrybutor wyrobów pirotechnicznych działa z należytą starannością w odniesieniu do wymagań ustawy i jest obowiązany do:

- 1) sprawdzenia, czy:
 - a) na wyrobie pirotechnicznym albo na opakowaniu jednostkowym i dołączonych dokumentach umieszczone zostało oznakowanie CE, w sposób widoczny, czytelny i trwały, oraz numer identyfikacyjny jednostki notyfikowanej,
 - b) do wyrobu pirotechnicznego zostały dołączone wymagane dokumenty,
 - c) do wyrobu pirotechnicznego dołączona została instrukcja obsługi oraz informacje dotyczące bezpieczeństwa, w języku polskim, jeżeli nie zostały one umieszczone na etykiecie lub opakowaniu jednostkowym wyrobu;
- 2) sprawdzenia, czy na wyrobie pirotechnicznym umieszczona została etykieta, spełniająca wymagania określone w przepisach wydanych na podstawie art. 2g ust. 2, a gdy nie jest to możliwe ze względu na wielkość, kształt lub charakter wyrobu pirotechnicznego, sprawdzenia, czy informacje, które powinny znajdować się na etykiecie, zostały umieszczone na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących;
- 3) w przypadku wystąpienia niezgodności wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami bezpieczeństwa albo powzięcia wątpliwości w tym zakresie, nieudostępniania na rynku wyrobu pirotechnicznego do czasu zapewnienia zgodności tego wyrobu;
- 4) zapewnienia, że w okresie, gdy ponosi odpowiedzialność za wyrób pirotechniczny, warunki przechowywania i transportu tego wyrobu nie wpływają ujemnie na zgodność wyrobu z wymaganiami bezpieczeństwa;
- 5) w przypadku uznania, że udostępniony na rynku wyrób pirotechniczny jest niezgodny z wymaganiami ustawy, lub powzięcia wątpliwości w tym zakresie, podjęcia niezwłocznie koniecznych środków naprawczych, w celu zapewnienia zgodności tego wyrobu lub jego wycofania z obrotu, lub odzyskania, stosownie do okoliczności;
- 6) niezwłocznego informowania producenta lub importera oraz organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl ust. 4, a także organów nadzoru rynku w pozostałych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i Konfederacji Szwajcarskiej, w których wyrób pirotechniczny został udostępniony, o wyrobach stwarzających zagrożenie dla bezpieczeństwa, przez podanie szczegółowych informacji, w szczególności o niezgodności tych wyrobów z wymaganiami bezpieczeństwa oraz o środkach naprawczych podjętych w celu zapewnienia tej zgodności;
- 7) udostępniania, na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl, informacji i dokumentów, w postaci papierowej lub elektronicznej, w języku polskim, koniecznych do wykazania zgodności wyrobu pirotechnicznego z wymaganiami ustawy oraz współpracy z tymi organami we wszelkich działaniach ukierunkowanych na usunięcie zagrożeń, jakie stwarzają wyroby wprowadzone do obrotu niespełniające wymagań.

2. Obowiązki, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, dystrybutor wyrobu pirotechnicznego wykonuje przed udostępnieniem tego wyrobu na rynku.

Art. 62zh. W przypadku gdy importer lub dystrybutor wprowadza wyrób pirotechniczny pod własną nazwą lub znakiem towarowym, o ile taki posiada, lub modyfikuje wyrób pirotechniczny już znajdujący się w obrocie, w sposób mogący mieć wpływ na zgodność tego wyrobu z wymaganiami ustawy, podlega obowiązkom producenta, o których mowa w art. 62ze.

⁵⁶⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 79 pkt 4 ustawy wymienionej jako druga w odnośniku 33.

Art. 62zi. Na żądanie organów nadzoru rynku, o których mowa w art. 62zl, podmioty gospodarcze muszą udostępnić dane pozwalające zidentyfikować każdy podmiot gospodarczy, który im dostarczył, lub każdy podmiot, któremu dostarczyły wyrób pirotechniczny. Informacje, o których mowa w zdaniu pierwszym, podmioty gospodarcze są obowiązane udostępnić w okresie 10 lat od dnia dostarczenia im lub dostarczenia przez te podmioty tego wyrobu.

Art. 62zj. 1. Wyroby pirotechniczne niezgodne z wymaganiami ustawy mogą być prezentowane lub używane na targach, wystawach i pokazach pod warunkiem wyraźnego uwidocznienia informacji o:

- 1) niezgodności wyrobu z wymaganiami ustawy;
- 2) zakazie wprowadzania do obrotu lub udostępniania na rynku tego wyrobu do czasu zapewnienia zgodności z wymaganiami ustawy;
- 3) nazwie i dacie targów, wystaw lub pokazów, podczas których te wyroby będą prezentowane lub używane.

2. Wyroby pirotechniczne, o których mowa w ust. 1, mogą być prezentowane lub używane na targach, wystawach lub pokazach, jeżeli zapewnione zostały odpowiednie środki bezpieczeństwa w celu uniknięcia zagrożeń dla życia i zdrowia ludzi oraz mienia lub środowiska związanych z prezentowaniem lub używaniem tych wyrobów.

Art. 62zk. Wyroby pirotechniczne niezgodne z wymaganiami ustawy wytworzone na potrzeby działalności badawczo-rozwojowej i testów mogą być udostępniane na rynku i używane pod warunkiem wyraźnego oznakowania wskazującego na ich niezgodność oraz zakaz wykorzystywania do innych celów niż działalność badawczo-rozwojowa i testy.

Rozdział 5e⁵⁴⁾

Organy nadzoru rynku prowadzące kontrole i postępowania w sprawach wyrobów pirotechnicznych

Art. 62zl. 1. Wyroby pirotechniczne wprowadzone do obrotu podlegają kontroli organów nadzoru rynku wymienionych w ust. 2 w zakresie spełniania przez te wyroby wymagań, o których mowa w ustawie.

2. Kontrolę w zakresie, o którym mowa w ust. 1, prowadzą:

- 1) wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej – w zakresie wyrobów pirotechnicznych klas F1–F4, T1 i P1;
- 2) inspektorzy pracy – w zakresie wyrobów pirotechnicznych klas F4, T1, T2, P1 i P2.

3. Kontrolę w zakresie, o którym mowa w ust. 1, prowadzi się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku, z tym że art. 75 ust. 3 tej ustawy stosuje się w przypadku stwierdzenia w wyniku kontroli przez organy nadzoru rynku, o których mowa w ust. 2, niezgodności polegających na naruszeniu obowiązków, o których mowa w art. 62ze–62zg.

4. Postępowania w sprawach wprowadzonych do obrotu wyrobów pirotechnicznych niezgodnych z wymaganiami ustawy prowadzą, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku:

- 1) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – w zakresie wyrobów pirotechnicznych klas F1–F4, T1 i P1;
- 2) okręgowi inspektorzy pracy – w zakresie wyrobów pirotechnicznych klas F4, T1, T2, P1 i P2.

Rozdział 5f⁵⁴⁾

Obowiązki jednostek notyfikowanych związane z przydzielaniem numerów rejestracyjnych identyfikujących wyroby pirotechniczne

Art. 62zm.⁵⁷⁾ 1. Jednostka notyfikowana przydziela numery rejestracyjne identyfikujące wyroby pirotechniczne ocenione pod względem zgodności z wymaganiami bezpieczeństwa, składające się z następujących elementów:

- 1) czterocyfrowego numeru identyfikacyjnego jednostki notyfikowanej, która wydała certyfikat zgodności:
 - a) w procedurze badania typu UE (moduł B) – certyfikat badania typu UE albo
 - b) w procedurze zgodności w oparciu o weryfikację jednostkową (moduł G) – certyfikat zgodności, albo
 - c) w procedurze zgodności w oparciu o pełne zapewnienie jakości (moduł H) w zakresie dotyczącym wyrobów pirotechnicznych widowiskowych klasy F4 – zatwierdzenie systemu zapewnienia jakości– o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 2g ust. 2;
- 2) oznaczenia klasy wyrobu pirotechnicznego, którego dotyczy certyfikat zgodności, w skróconej formie (F1, F2, F3 i F4, T1 i T2, P1 i P2);
- 3) numeru stosowanego przez jednostkę notyfikowaną w odniesieniu do danego wyrobu pirotechnicznego.

⁵⁷⁾ Stosuje się od dnia 17 października 2016 r., na podstawie art. 11 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

2. Numer rejestracyjny wyrobu pirotechnicznego ma następującą strukturę: „XXXX – YY – ZZZZ...”, gdzie XXXX odnosi się do ust. 1 pkt 1, YY odnosi się do ust. 1 pkt 2, a ZZZZ... odnosi się do ust. 1 pkt 3.

3. Jednostka notyfikowana prowadzi, udostępniany na swojej stronie internetowej, regularnie aktualizowany, rejestr numerów rejestracyjnych wyrobów pirotechnicznych.

4. Rejestr, o którym mowa w ust. 3, zawiera następujące informacje:

- 1) numer rejestracyjny wyrobu pirotechnicznego;
- 2) datę wydania certyfikatu zgodności, o którym mowa w ust. 1, dla danego wyrobu pirotechnicznego oraz w stosownym przypadku – termin upływu ważności certyfikatu zgodności;
- 3) nazwę producenta wyrobu pirotechnicznego;
- 4) typ wyrobu pirotechnicznego i podtyp – jeżeli występuje;
- 5) wskazanie zastosowanej procedury oceny:
 - a) zgodności z typem w oparciu o wewnętrzną kontrolę produkcji oraz nadzorowaną kontrolę wyrobów w losowych odstępach czasu (moduł C2) albo
 - b) zgodności z typem w oparciu o zapewnienie jakości procesu produkcji (moduł D), albo
 - c) zgodności z typem w oparciu o zapewnienie jakości wyrobu (moduł E);
- 6) nazwę jednostki notyfikowanej, która przeprowadziła ocenę zgodności wyrobu pirotechnicznego przy zastosowaniu procedury oceny zgodności, o której mowa w pkt 5, jeżeli jest to inna jednostka notyfikowana niż jednostka, która przeprowadziła procedurę badania typu UE (moduł B) – jeżeli jest znana;
- 7) informacje dodatkowe, które jednostka notyfikowana chce zamieścić w rejestrze.

5. Informacje zawarte w rejestrze są przechowywane przez 10 lat od dnia wydania certyfikatów zgodności, o których mowa w ust. 1, dla danego wyrobu pirotechnicznego.

6. W przypadku, gdy jednostka notyfikowana utraci uprawnienia do oceny zgodności wyrobów pirotechnicznych, przekazuje rejestr, o którym mowa w ust. 3, innej jednostce notyfikowanej lub ministrowi właściwemu do spraw gospodarki.

7.⁵⁸⁾ Przekazanie rejestru w przypadku, o którym mowa w ust. 6, następuje za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, w formacie ustalonym z jednostką notyfikowaną lub ministrem właściwym do spraw gospodarki, które przejmą rejestr, po opatrzeniu kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.

Rozdział 6

Przepisy karne

Art. 63.⁵⁹⁾ 1. Kto dokonuje przemieszczenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego bez wymaganej zgody, o której mowa w art. 24 albo przemieszczania amunicji bez wymaganej zgody, o której mowa w art. 37, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Art. 63a.⁶⁰⁾ 1. Kto nabywa, przechowuje lub używa materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego bez wymaganego pozwolenia,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Art. 63b.⁶⁰⁾ 1. Kto wytwarza materiały wybuchowe metodą *in situ*, bez wymaganego pozwolenia,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

⁵⁸⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 79 pkt 5 ustawy wymienionej jako druga w odnośniku 33.

⁵⁹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 30 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁶⁰⁾ Dodany przez art. 1 pkt 31 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

Art. 63c.⁶⁰⁾ 1. Kto nabywa, przechowuje lub używa wyroby pirotechniczne bez wymaganego pozwolenia, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Art. 64.⁶¹⁾ W razie skazania za przestępstwo, o którym mowa w art. 63–63c, sąd orzeka przepadek materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, amunicji lub wyrobów pirotechnicznych, a także innych przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa albo pochodzących bezpośrednio z przestępstwa, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy.

Art. 65. 1.⁶²⁾ Kto uniemożliwia lub utrudnia przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 22, w zakresie przechowywania, posiadania lub używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wytwarzania materiałów wybuchowych metodą *in situ*,

podlega karze grzywny.

1a.⁶³⁾ Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu, o którym mowa w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

2.⁶⁴⁾ Orzekanie w sprawach o czyny określone w ust. 1 i 1a następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 6a⁶⁵⁾

Kary pieniężne

Art. 65a. Producent albo importer, który udostępnia na rynku wyroby pirotechniczne klasy P1 do pojazdów, z wyjątkiem takich wyrobów zamontowanych w pojeździe lub stanowiących części zamienne do pojazdu, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Art. 65b. 1. Producent albo importer, który wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego lub wyrób pirotechniczny, niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, albo dystrybutor, który udostępnia na rynku ten materiał lub wyrób, niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, podlega karze pieniężnej w wysokości do 100 000 zł.

2. Producent albo importer, który wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego lub wyrób pirotechniczny, niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, z umieszczonym oznakowaniem CE, albo dystrybutor, który udostępnia na rynku ten materiał lub wyrób, niezgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, z umieszczonym oznakowaniem CE, podlega karze pieniężnej w wysokości do 120 000 zł.

3. Producent wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*, który nie zapewnia wytworzenia tego materiału zgodnie z wymaganiami bezpieczeństwa, podlega karze pieniężnej w wysokości do 100 000 zł.

Art. 65c. 1. Producent albo importer, który wprowadza do obrotu materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego lub wyrób pirotechniczny, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez oznakowania CE, albo dystrybutor, który udostępnia na rynku ten materiał lub wyrób, zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez oznakowania CE, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

2. Producent, który wytwarza materiał wybuchowy metodą *in situ* zgodny z wymaganiami bezpieczeństwa, bez umieszczenia oznakowania CE na dokumentach towarzyszących, podlega karze pieniężnej w wysokości do 20 000 zł.

Art. 65d. 1. Producent wprowadzonego do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie dołączenia do tego materiału instrukcji obsługi lub informacji dotyczących bezpieczeństwa, sporządzonych w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

2. Producent wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*, który nie dopełnia obowiązków w zakresie dołączenia do tego materiału instrukcji obsługi lub informacji dotyczących bezpieczeństwa, sporządzonych w jasnej, zrozumiałej i czytelnej formie, w języku polskim, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

⁶¹⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 32 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁶²⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 33 lit. a ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁶³⁾ Dodany przez art. 1 pkt 33 lit. b ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁶⁴⁾ W brzmieniu ustalonym przez art. 1 pkt 33 lit. c ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

⁶⁵⁾ Rozdział dodany przez art. 1 pkt 34 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.

3. Importer wprowadzonego do obrotu materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie zapewnienia, że do tego materiału dołączono instrukcję obsługi lub informację dotyczącą bezpieczeństwa, w języku polskim, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

4. Dystrybutor udostępnionego na rynku materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie sprawdzenia, że do tego materiału dołączono instrukcję obsługi lub informację dotyczącą bezpieczeństwa, w języku polskim, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

Art. 65e. 1. Producent wprowadzonego do obrotu wyrobu pirotechnicznego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie umieszczenia na tym wyrobie etykiety spełniającej wymagania ustawy, a gdy nie jest to możliwe, umieszczenia informacji, które powinny znajdować się na etykiecie, na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

2. Importer wprowadzonego do obrotu wyrobu pirotechnicznego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie zapewnienia, że na tym wyrobie umieszczona została etykieta spełniająca wymagania ustawy, a gdy nie jest to możliwe, że informacje, które powinny znajdować się na etykiecie, zostały umieszczone na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

3. Dystrybutor udostępnionego na rynku wyrobu pirotechnicznego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie sprawdzenia, że na tym wyrobie została umieszczona etykieta spełniająca wymagania ustawy, a gdy nie jest to możliwe, że informacje, które powinny znajdować się na etykiecie, zostały umieszczone na opakowaniu jednostkowym lub na dokumentach towarzyszących, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

Art. 65f. 1. Producent materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ* lub wyrobu pirotechnicznego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie sporządzenia i przechowywania:

- 1) dokumentacji technicznej dotyczącej tego materiału lub wyrobu lub
 - 2) deklaracji zgodności dotyczącej tego materiału lub wyrobu
- podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

2. Importer materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub wyrobu pirotechnicznego, który nie dopełnia obowiązków w zakresie:

- 1) zapewnienia sporządzenia przez producenta dokumentacji technicznej tego materiału lub wyrobu lub
 - 2) przechowywania kopii deklaracji zgodności tego materiału lub wyrobu, lub
 - 3) zapewnienia dostępności dokumentacji technicznej tego materiału lub wyrobu
- podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

Art. 65g. Upoważniony przedstawiciel producenta materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub wytwarzanego materiału wybuchowego metodą *in situ*, który nie dopełnia obowiązków w zakresie przechowywania deklaracji zgodności lub dokumentacji technicznej tego materiału, podlega karze pieniężnej w wysokości do 10 000 zł.

Art. 65h. 1. Kary pieniężne, o których mowa w art. 65a–65g, nakłada, w drodze decyzji, organ nadzoru rynku, o którym mowa w art. 62zc ust. 4 oraz art. 62zl ust. 4, prowadzący postępowanie w sprawie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wyrobów pirotechnicznych.

2. Ustalając wysokość kar pieniężnych, organ nadzoru rynku, o którym mowa w art. 62zc ust. 4 oraz art. 62zl ust. 4, uwzględni w szczególności:

- 1) stopień i okoliczności naruszenia przepisów ustawy;
- 2) ilość lub liczbę materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub wyrobów pirotechnicznych, wprowadzonych do obrotu lub udostępnionych na rynku, niezgodnych z wymaganiami ustawy;
- 3) uprzednie naruszenie przepisów ustawy;
- 4) współpracę z organem nadzoru rynku, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania.

3. Organ nadzoru rynku, o którym mowa w art. 62zc ust. 4 oraz art. 62zl ust. 4, może odstąpić od nałożenia kary pieniężnej, jeżeli podmiot gospodarczy, podlegający karze pieniężnej, przedstawił dowody potwierdzające:

- 1) usunięcie niezgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub wyrobu pirotechnicznego;
- 2) wycofanie z obrotu tego materiału lub wyrobu;
- 3) odzyskanie tego materiału lub wyrobu;
- 4) zniszczenie tego materiału lub wyrobu;
- 5) powiadomienie użytkowników materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub wyrobu pirotechnicznego o stwierdzonych niezgodnościach.

Art. 65i. 1. Termin zapłaty kary pieniężnej wynosi 30 dni od dnia, kiedy decyzja stała się ostateczna.

2. Karę pieniężną wnosi się na rachunek bankowy organu nadzoru rynku, o którym mowa w art. 62zc ust. 4 oraz art. 62zl ust. 4, który ją wymierzył.

3. Nie wszczyna się postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, jeżeli od dnia stwierdzenia popełnienia czynu, o którym mowa w art. 65a–65g, upłynęły 3 lata, licząc od końca roku, w którym czyn został popełniony.

4. Kary pieniężnej nie pobiera się po upływie 3 lat od dnia wydania ostatecznej decyzji o nałożeniu kary.

Art. 65j. 1. Środki finansowe pochodzące z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa.

2. Do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201).

3. Kary pieniężne podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.

Rozdział 7

Przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe

Art. 66. (pominięty)

Art. 67. (pominięty)

Art. 68. (pominięty)

Art. 69. (pominięty)

Art. 70. (pominięty)

Art. 71. Z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej⁶⁶⁾ czynności wykonywane przez organy kontroli granicznej i celnej, o których mowa w art. 30 ust. 1 i 2, nie są czynnościami z zakresu kontroli ruchu granicznego albo kontroli celnej.

Art. 72. Przepisy rozdziałów 3–5 stosuje się od dnia przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej⁶⁶⁾.

Art. 73. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia⁶⁷⁾.

Załącznik do ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r.
(uchylony)⁶⁸⁾

⁶⁶⁾ Rzeczpospolita Polska uzyskała członkostwo w Unii Europejskiej z dniem 1 maja 2004 r.

⁶⁷⁾ Ustawa została ogłoszona w dniu 25 lipca 2002 r.

⁶⁸⁾ Załącznik uchylony przez art. 1 pkt 35 ustawy, o której mowa w odnośniku 2.